

גמ"ר 13/06/2864 - מדינת ישראל נגד יהודה פרדובי

16 ספטמבר 2015

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

גמ"ר 13-06-2864 מדינת ישראל נ' פרדובי

תא"ק 13-06-2870

לפני כבוד השופט רות רז
המאשימה מדינת ישראל
נגד יהודה פרדובי
הנאשם

nocchim:

ב"כ המאשימה - עו"ד ליטל מהלך

ב"כ הנאשם - עו"ד חיים נס ועו"ד סיון חורש

הנאשם

מתורגמנית לשפת הסימנים - גב' אליטה אופק

[פרוטוקול הושמטה]

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה של גרים מות בירושנות- עבירה לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א- 1961, ועבירה של נסיעה אחורי- עבירה לפי תקנה 45 לתקנות התעבורה, תשכ"א- 1961).

לפי המפורט בכתב האישום, ביום 13.06.2012, בשעה 09:00 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב מסווג מרצדס מס' ברחווב ברחוובות, בתוך חניון, והסיע את רכבו לאחר. אותה שעה, הלך מ ש.יליד 1925, מאחורי רכבו של הנאשם, מכיוון ימין לשמאלו.

הנאשם, שהבחן במנוח בעזרת מראת הצד הימנית של רכבו, המשיך בנסיעה לאחר, הסיט את הרכב לשמאלו ופגע במנוח עם חלקו האחורי של הרכב. כתוצאה מההתאונה, נגרמו למנוח שבטים רבים ודימומיים בראשו והוא פונה לבית החולים, אשפוץ עד ליום 12.03.2012, אז נקבע מותו.

במATIO המתווארים, נהג הנאשם ברשלנות וגרם למוותו של המנוח.

הנאשם כפר באחריותו לתאונה ולתוצאותיה.

השאלה העיקרית הנמצאת בחלוקת הינה האם היה מגע בין רכב הנאשם לבין המנוח. לטענת המאשימה פגע הנאשם עם החלק האחורי של רכבו במנוח וגרם למוותו, ולטענת הנאשם, המודה בכך שהסיע את רכבו לאחורה, אין קשר בין הנסיעה לאחורה לבין נפילתו של המנוח לכביש ולמוותו. לטענת ההגנה מדובר בנפילה עצמאית של המנוח.

לאחר שבחןתי את חומר הראיות והעדויות, הגעת לכל מסקנה כי דין טענות ההגנה להידחות. שוכנעתי כי הנאשם אחראי לגרימת התאונה ולפגיעה במנוח. אני דוחה את גרסת ההגנה לפיה לא היה מגע בין רכבו של הנאשם למנוח וכי חבלותיו של המנוח נגרמו בדרך שאינה קשורה לאופן נהיית הנאשם. אני סבורה כי אילו היה פועל הנאשם כנדרש מנהג סביר במקומו, היה באפשרותו למנוע את התאונה.

בפתח הדברים אתייחס לטענת ההגנה מן הצדקה לה טען הסניגור. קיבלת טענת ההגנה מן הצדקה מובילה לביטול כתוב אישום כאשר הגשתו או בירורו אינם בעלי בקנה אחד עם קיומו של הילך פלילי ראוי והוגן. המבחן להחלטת הגנה זו קובע כי על בית המשפט לזהות פגמים שנפלו בהליך שננקטו ולקבוע את עצמתם, ללא קשר לשאלת האשם. לבחון אם בקיום הילך על פגמיו ישנה פגעה בתחומי הצדקה, והאם ניתן לרפא פגמים אלו באמצעות מתונים יותר מביטול כתוב האישום.

לא מצאתי כי בעניינו נפלו פגמים העולים לכדי זעקה ופגיעה בתחומי הצדקה וביכולתו של הנאשם להתגונן. לא מצאתי קיומה של התנהגות שאינה מתקבלת על הדעת, התנהגות שעורוריתית, שיש בה משומן רדייפה, דיכוי והתעمرות בנאשם.

לא מצאתי כי התנהלה חקירה מגמתית או מוטה. המחדל היחיד אותו ניתן למצאו הוא אובדן תМОונות שנמסרו לע.ת. 4 שצולמו על ידי עד ראייה ואשר אבדו. אלא שגם לתמונות אלה אין לייחס משקל רב שכן מדובר בתמונות המתעדות את אופן שכיבת המנוח לאחר הפגיעה ולא את אירוע התאונה עצמו, וכן הוואיל ע.ת. 4 רשם מיד סקיצה המתעדת את אופן שכיבת המנוח ביחס לרכב על פי אותן תמונות.

לא מצאתי כי המשטרה התעלמה מעדויות או לא חקרה עדים. בוחן לא נשלח למקום התאונה מאוחר ותחילת לא היה חשש לחבלות קשות.

בוצע שחזור שדה ראייה על ידי הבוחן המשטרתי במהלך נסוחו גם הנאשם, עורכי דין מטעמו ומומחה לתאונות דרכים מטעמו. אם יש להגנה השגות על אופן ביצוע השחזור אין לכך ולהגנה מן הצדקה דבר.

נוכח כל זאת הטענה נדחתה.

הנאשם מסר שלוש הודעות במשטרת. הגרסאות שמסר מצביעות על כך שאלי בא הנאשם, פגע במנוח עם החלק האחורי שמאלית של הרכב בעת שנסע לאחור.

הודעתו הראשונה של הנאשם במשטרת

ביום התאונה, 06.03.13, הנאשם מילא טופס 'הודעה על תאונת דרכים' (ת/1), ומסר תיאור ראשוני וספונטני של נסיבות התאונה: "... בעת שנסעתי רופס הבחןתי באדם ז肯 ההולך מצד צמוד לקיר ימני הסתכלתי בمرאה שם' שלו ופתאום הרגשתי שפגעתו במשהו עצרתי מיד וראיתי שפגעתו באותו אדם ז肯 שהלך מימני וקפץ לי לנטייב הנסיעה".

"אני רוצה להזכיר שהאדם הלך בכביש הגישה לחניון במקומות שאין בו מעבר להולכי רגל ולא שמר על נתיב הליכה אחד- הוא קפץ לי לנטייב וכתוצאה לכך פגעתי בו לצערי הרבה."

"היה צמוד אליו".

הנאשם הגיע עזרה למנוח והושיב אותו.

הנאשם אישר בעדותו בבית המשפט את הדברים שמסר בת/1 ואמר כי היו נכונים באותו רגע. (עמוד 81 ש' 17)

הודעתו השנייה של הנאשם במשטרת (שתי ה הודעות שמסר בתחנת המשטרה תועדו על גבי דיסקים (ת/20)

ביום 7.3.13, לאחרת התאונה, מסר הנאשם הודעה תחת אזהרה (ת/17). בהודעה זו חזר הנאשם, בשינויים קלים, על גרסתו. הנאשם מסר כי מבعد לסיור צד ימין הבחן במנוח עמד מימינו ליד קיר הכניסה לחניון. הוא החל בנסיעה לאחרור, כשהגיע מול הכניסה לחניון התחייב סטה שמאלית על מנת שלא לפגוע במנוח ובדק מבعد מראית צד שמאל כי אין פוגע בשומר החניון שהוא משמאלו, אז הרגש מכה ברכב. הנאשם עצר את רכבו והבחן במנוח מוטל על הכביש כשהוא מದם מעלה גבה שמאל.

בעוד בהודעה הראשונה אמר כי הבחן במנוח הולך לצד הקיר ימני, בהודעה זו אמר כי המנוח היה בעמידה.

הנאשם מסר כי נסע במהירות איטית: "זה אותו כבד אי אפשר לנסוע מהר שם, היו לי הרבה סchorות באותו...". (ת/27). ש' 28).

עם הגעת צוות מד"א למקום אמר להם שהוא זה שפגע במנוח: "...אחרי כמה דקיות הגיע אמבולנס ואני קראתי להם שיבואו למקום אמרתי להם הפעם פזה אני נתתי לו את המכחה אני מודה והם אמרו לי זה לא אנחנו מטפלים זו המשטרה...". (ת/17 שורות 12-14).

עוד ציין כי ברכבו מותקנת מצלמת רוחסן אך מדבריו עולה כי לא עשה בה שימוש. הוא לא הבחן במנוח באמצעות המצלמה משומש שהסתכל במראת צד שמאל ולא במצולמה.

"... אני רוצה שתכתבו שיש לי מצלמה מאחורי הרכב. זה מקום מאד צר והקיר בולט לא חשוב שזקן יעבור כי זה מסוכן אמרו לי שיש פה הרבה כמעט תמיד בחניון כי יש מלא משאיות שמביאות סחורה...". (ת/17 שורות 23-25).

הנאשם אמר כי כאשר לא הייתה מותקנת מצלמת רוחסן לא יכול היה כלל לנוטע לאחר בחניון ולא היה מצליח להיכנס לחניון. אך הנה, ברגע שהיא עלי לעשות את השימוש במצולמה על מנת למנוע פגיעה באדם בו הבחן עומד סמוך לרכב מאחור, בחר להסתט את מבטו לצד השני ולא להיעזר במצולמה.

הנאשם נשאל בחקירה מודיע לא בדק שוב את הדרך לפני המשיך בנסיעה, לאחר שראה את המנוח, והשיב: " נכון רציתי להסתכל כי ידעתו שהוא עומד אני הסתכלתי במראה השמאלית אז מיד הייתה המכחה אני לא מבין למה הזקן הילך שם, אני תמיד נזהר ואף פעמי לא הייתה לי תאונה, המקום הזה מאד צר הזקן כנראה ניסה לעبور לצד השני...". (ת/17 שורות 38-40).

בהמשך נשאל מדוע לא הבחן במנוח חוצה את החניון על אף שברכבו מותקנות מראות ומצלמת רוחסן, וכך ענה הנאשם: "תדמיין שאתה במקומות נסע לאחר מסתכל במראה הימנית וראה את הזקן עומד ומסתכל עלי אז אני ממשיך לנוטע אבל יש שומר מצד שמאל הסתכלתי מה המרחק בין לבין השומר בזמן שאני אול' שנייה נסע לאחר הזקן החליט לעبور ונפגע מצד שמאל אחרי של הרכב". (ת/17 שורות 47-49).

مكان, שהנאשם הבין כי הוא נקלע במצב מסוכן ובכל זאת החליט להמשיך בנסיעה רצופה לאחר מבלי להאט או לעצור, כפי שחייב הנסיבות. הנאשם בחר להסתט את הרכב לשמאלו לצורך תמרון בין המנוח לבין השומר שהיה מימיינו לבין השומר שהיה משמאלו ואיבד את קשר העין עם המנוח. באמצעות המראות ברכבו ומצלמת הרוחסן יכול היה הנאשם להבחן בנאשם לאור כל מהלך הליכתו, ורידתו מהמדרכה והמשך הליכתו, אך הוא בחר להסתט מבטו מהמנוח והתמקד בצד שמאל של הרכב. היה על הנאשם לתכנן את המשך הנסעה רק לאחר שווודה כי המנוח לא נמצא בקרבה מסוכנתו של הרכב. טענת הנאשם כי הסתרמך על כך שהמנוח ימשיך לעמוד ולא ירד לכਬיש מעידה גם היא על התנהגותו הרשלנית.

לאורך כל הودעתו, הנאשם שב ואמר באופן עקבי, ללא כל הסתייגות, כי פגע במנוח: "... אם הזקן היה מתחילה ללכת אני הייתי עומד, אני פגעתי בו אבל אני ראיתי אותו עומד בגל זה נסעתי...". (ת/17 שורות 64-65).

הנאשם טען בחקירהתו כי גם המנוח הבחן בו והם הסתכלו זה על זה. מכאן הבין הנאשם כי המנוח אמר למשיר ולעמוד ולכן המשיר בנסיעה תוך הסטת הרכב שמאליה (ת/17 ש' 56).

"הזkan עמד ליד הקיר ואני נסעתי רוחרס ואז נתתי לו את המכחה, יכול להיות שהוא חשב אני עוצר יכול להיות הרבה דברים. אני לא יודע אני יודע רק מה שמספרתי לך." (ת/17 שורות 77-76).

"אני פגעתתי בו מאחורה מצד שמאל מה הוא עשה אני לא יודע אולי הוא לא בסדר אולי הוא רצה להתאבד אולי הוא חשב שאני עוצר אני ראייתי אותו עוצר במאה אחוז" (ת/17 שורות 85-86).

מגרסה זו עולה ביתר שאת נהיגתו הרשלנית של הנאשם. גם שהבחן במנוח מצדיו הימני המשיר בנסיעה מתוך ציפייה שהמנוח לא ישנה את מקום עמידתו ולא ירד לכਬיש. הנאשם הרגיש מכחה מצד אחורי שמאליה של רכבו ולכן נעצר ואז הבחן במנוח שוכב מאחוריו הרכב והבן כי פגע בו.

בעדותו בבית המשפט אמר: "אני יודע להגדיך שאני ראייתי עד שהייתי קרוב אליו, הסתכלתי לצד שלו, הוא עמד באותו רגע, ואז הזקתי את המבט שלי לצד והרגשתי מכחה" (עמוד 83 לפורטוקול ש' 8-7). מגרסתו עולה כי דזוקא כאשר התקרב למנוח שעמד מצדיו הימני בחר להסיט את מבטו מהמנוח לשמאלו, ואז חש את המכחה ברכב.

הודעתו השלישית של הנאשם במשטרה

שבועיים לאחר התאונה, מת המנוח מפצעיו והנאשם זומן לחקירה נוספת נספהת במשטרה ביום 13.03.24 בחשד לجرائم מוות ברשלנות (ת/19).

בהודעה זו חזר הנאשם על הגרסה הקודמת שמסר אר העלה השערה חדשה לגבי מקור המכחה ברכב, העלה את ההשערה ופסל אותה בעצמו: "... יש שומר נוסף שלפעמים נתון לי מכחה ברכב הוא צוחק איתי חשבתי שהוא שוב הוא אבל יצאתי וראיתי שהוא אדם" (ת/19 ש' 7-6). בהמשך הודעתו אמר הנאשם כי אותו שומר שצוחק אותו לא היה בוחנין באותו יום.

הנאשם הסביר כי מדובר במקום צר, הוא נזהר שלא לפגוע בשומר, הניח שהמנוח ימשיר לעמוד במקומו ולכן הסתכל שמאליה וסתה לשמאלו. "ואיר שהסתכלתי שמאליה הייתה המכחה" (ת/19 ש' 13-14).

עוד עולה כי לאחר שהבחן במנוח מצד ימין והסיט את הרכב לשמאלו, מבטו היה מופנה שמאלה למראת צד השמאלית והוא הפסיק להתבונן לצדיו הימני. כמו כן, לא עשה שימוש ולא התבונן לאחר מכן בעצרת מצלמת הרוורס. דהיינו, הנאשם הפסיק לעקוב במבטיו אחרי המנוח אך בכל זאת המשיך בנסיעה לאחריו. הנאשם גם לא האט את מהירות נסיעתו.

mgrstn.nitn להסיק כי המכחה בה חש הייתה מכח מקור חיצוני, הוαι וסביר כי מדובר במכחה שניתנה על ידי אדם אחר. המנוח לא טען כי מדובר במכחה מתחם הרכב, כגון תזוזת ארגזים.

אליהו שלווש העדויות שמסר הנאשם במשטרה ובהן מסר גרסה ברורה ועקבית לפיה פגע במנוח עם הצד האחורי שמאלית של רכבו. הנאשם הרגיש מכח הרכב, עצר את הרכב וראה את המנוח שוכב צמוד לרכב.

עדות הנאשם בבית המשפט:

בבית המשפט חזר הנאשם על תיאור נסיבות האירוע אך הפעם טען כי לא פגע במנוח. הנאשם שב ואמר כי הסיע את הרכב לאחר מכן, ראה את המנוח עומד מימינו, התחליל להסיט את הרכב שמאלית, הביט במרקם השמאלית משומש שהבודקה של השומר נמצא משמאל, ובאותו זמן הרגיש מכח באותו וגעץ באופן מיד.

הנאשם חזר על הטענה שהעלתה בת/19, לפיה סבר כי המכחה ברכב ניתנה על ידי שומר שנוהג לעשות כן. אלא שהסתבר כי אותו שומר לא היה באותו יום במקום.

הנאשם הסביר כי בהיותו חירש, הוא רגש יותר לדברים שקיימים מסביב ויכול להרגיש מכח ברכב אף שאינו שומע אותה. עם זאת העיד, כי בשונה מאדם שומע אינו יכול להבדיל בין סוגיות מסוימות ועל פי הצליל שמספרה המכחה ולכן נהוג לעצור את הרכב ולבדוק בכל פעם שמדובר מכח. על מנת לזהות מהה המכחה עליו לראות באופן ייזואלי.

"אני יודע שבאותו היום הרגשתי מכח. אני הייתי בטוח שהוא לא הולך רגל. בזדאות" (עמוד 71 ש' 14).

זו גרסה כבושא אותה מוסר הנאשם למלילה משנה לאחר מועד התאונה כאשר בשלוש הזרמיות קודמות לזהותיו לא, לא העלה אותה ולא העלה כל ספק בכך שהוא זה שפגע במנוח. להיפך, בכל ההודעות הקודמות אמר כי פגע במנוח. הנאשם הסביר את מתן הגרסאות הקודמות בכך שהיא מבולבל ונסער, ראה את המנוח שוכב מאחורי הרכב והבין כי עליו לקחת אחריות על מה שקרה. לדבריו, לאחר שפנה לעו"ד, צילם את התקיק ונרגע, הבין כי לא פגע במנוח. וכך העיד:

"אחרי זמן פניתי לעו"ד וצילמתי את התקיק וישבתי בבית במצב יותר רגוע וקראי וזו הבנתי שלא יכול להיות שאין פגעת בו." (עמ' 72 לפרטוקול ש' 9-7).

דהיינו, הנאשם חזר על תיאור נסיבות התאונה כפי שתיאר בכל ההודעות הקודמות שלו אך בעדותו בבית המשפט נתן לניסיות פרשנות אחרת וטען כי המכחה שהרגיש ברכבו אינה מכת הפגיעה במנוח אלא נובעת מסיבה אחרת.

שינוי הגרסה של הנאשם ארע, כך לגרסתו הוא, לאחר שהתייעץ עם עורך דין. כמובן, אינה נובעת ממה שהרגיש, ראה והבין בזמן האירוע.

המסקנה היחידה להסביר המכה שהרגיש הנאשם ברכבו מאחור הינה כי הרכב פגע במנוחה. הנאשם לא מסר כל סיבה הגיונית אחרת למכה שהרגיש ברכבו. הנאשם לא חזר בו מגרסתו כי חש במכה אלא חזר בו מהודאותו כי פגע במנוחה. הנאשם אמר שוב ושוב, כי הרגיש מכח ברכב בחלוקת האחורי. המכחה דמתה בעיניו למכה שנוטן אדם על הרכב והוא חשב כי מדובר במכה שאחד השומרים נהוג לחת על הרכב כמשחק. מכאן, שהמכה התאימה בעיניו, למכה הנגרמת מגוף אדם.

המכה שהרגיש ברכב גרמה לו לעצור את רכבו. לו לא היה חש במכה היה ממשיר בנסיעה ועליה עם הרכב על המנוח. לו היה המנוח נופל לכਬיש באופן עצמי מבלי שנפגע על ידי הרכב לא היה הנאשם מריגש מכח ברכב ולא הייתה לו כל סיבה לעצור את הרכב ולרדת לבדוק מה ארע מאחוריו רכבו.

لتענת הנאשם המכחה שהרגיש יכולה להיות להיגרם מכל גורם אחר. הנאשם נתן עדותו דוגמאות למקרים בהם הרגיש מכות או רעים, עצר את הרכב ובדק מה מקור הבעיה. אלא שבמקרה הנדון, לא הייתה בעיה במנוח, לא הייתה בעיה בחלק אחר של הרכב, לא במטען שברכב ולא כתוצאה מכל גורם אחר או סיבה אחרת. הסיבה היחידה האפשרית הסבירה למכה בה הרגיש הנאשם בחלוקת האחורי של הרכב היא הפגיעה של הרכב במנוחה. הפגיעה במנוחה שהלך מאחוריו רכבו של הנאשם גרמה להטහתו כלפי הכביש לפציעתו ולמוותו.

מיד כשיצא מן הרכב הבין במנוח השוכב מאחוריו הרכב עם פניו על הכביש.

אחת הסיבות שמוסר הנאשם כסיבה אפשרית למכה שהרגיש היא מכח ברכב שנ Hag לחת אחד השומרים בחניון. אלא שאותו שומר לא היה בחניון אותו יום והשומר שהיה עד לתאונת ומסר עדותו, לא נתן כל חבטה ברכב. לכן, גרסת הנאשם בדבר סיבת אחראית למכה, מלבד הפגיעה במנוח, נסתרה. כבר כתעת יש לציין כי עדות השומר מחזקת ותומכת בפגיעה רכבו של הנאשם במנוחה.

יש לפסול גם סברות נוספתဟה העלה הנאשם כמקור למכה בה הרגיש. לדבריו: "כתב פה שראיתי מכח, זה אומר שבתחלתה CNSUTI הרגשתי מכח. זה יכול להיות הרבה דברים כמו שאמרתי קודם - ענף של עץ, קרטון וכו', לא הבנתי מה זה וירדתי מהאטו, הלכתי אחריה אז ראיתי בן אדם והבנתי שזה מכח, אבל לא ספציפית ראייתי מכח בין האטו לאדם" (עמ"ד 94 לפroxokol ש' 25-27). אין אלא לדחות את הסברות הנוספות העלה הנאשם. הנאשם חש מכח בחלק האחורי של הרכב, לא של ענף ולא של קרטון. הוא פנה לחלק האחורי של הרכב על מנת לבדוק במה פגע עם רכבו ואכן המנוח שכב מאחוריו הרכב, עם רגליו קרוב לרכב. הנאשם אישר בעדותו כי לא עלה עם רכבו על המנוח.

ה הנאשם אישר בחקירה הנגדית כי לא יכול היה לדעת מה התקoon המנוח לעשות, להמשיך לעמוד במקום בו הבחן בו או להמשיך בהילכה (עמ"ד 83 לפroxokol ש' 17-19). לכן, הסתמכו על כך שהמנוח לא ישנה מיקומו מצביעה על

הנאשם אישר בעדותו כי נסע לאחור בנסעה רצופה, הסיט את הרכב לשמאלו על מנת להתרחק מהמנוח שעמד מימינו, הסתכל שמאלה לעבר השומר אז בדיקת הייתה המכחה. שנייה קודם שהביט לימיון, ראה את המנוח עומד. (עמוד 84 ש' 20-12). עוד אישר הנאשם כי ביקש לעبور בין המנוח שהוא ימין לבין השומר שהוא שמאלו. (עמוד 84 ש' 26).

הנאשם אישר כי הרגש את המכחה הרכב כשהגיע בערך מול הכניסה לחניון התת קרקעי.

הנאשם חזר והuid כי שינה את גרסתו לתאונה בהתאם לחומר הראיות שבתיק:

"ש. תאשר לי שאתה מסרת במקום התאונה אףלו גם למד"א שהגיעו וגם אחך בגרסאות שלך במשטרתך, שאתה פגעת עם הרכב בהולך הרגל והיום במסגרת המשפט אתה אומר שאתה לא יודע או לא פגעת בו ת. במשטרתך אני אמרתי, נכון. פה אני אומר שלא. בגלל החומר שבתיק אני מבין שהוא אחר" (עמود 92 לפורוטוקול ש' 13-10)

בהודעה השנייה(ת/13) מסר הנאשם כי הרגש המכחה ברכבו בחלק האחורי שמאלי. כך גם סימן את מקום הפגעה ברכבו עצמו בסקיצה ת/2א. הנאשם ביקש לחזור בו מדברים אלה במהלך עדותו וטען כי רק משומם שהמנוח שכב מאחורי רכבו באלאסן קרוב לצד שמאל חשב כי פגע בו עם הצד שמאל של הרכב.

הנאשם לא חזר בו מתיior נסיבות התאונה, לא חזר בו מכך שהרגש מכחה מצד האחורי של הרכב, מכח שגרמה לכך שיעזר את הרכב. מכח זו הינה מכת הפגעה במנוח.

הפרשנות החדשה של הנسبות, התגבשה, כך לדברי הנאשם, רק לאחר התיעיצות עם עו"ד ובහינת חומר הראיות שבתיק, זמן רב לאחר האירוע. מדובר בגרסה בה מבקש הנאשם לתת פרשנות שונה לנسبות התאונה אותן תיאר בהודעות הקודמות והברורות שמסר מספר פעמים לאחר התאונה.

הנאשם לא הסביר מה בחומר הראיות שקרה גרם לו להבין כי לא יתכן שהוא זה שפגע במנוח (עמוד 72 ש' 9-8).

אך עדיין, גם בעדותו בבית המשפט גרש הנאשם :

" הסתכלתי ימינה ראייתי בן אדם עומד. כשהמשכתי לנסוע הוא עדיין עמד שם. רציתי להזיז את האוטו שמאלה כדי

למנוע פגיעה. הסתכלתי שמאלה לראות שאני לא פוגע בשומר. אז הרגשתי את המכה" (עמוד 76 שורות 29-31 לפroxokol). מכאן, שהנאשם חוזר ואומר כי הרגיש מכה אך מבקש לתת לדברים אלה פרשנות שונה הנדחת על ידי

הgrasa החדש של הנאשם הינה בבחינת עדות כבושא שערכה והמשקל שיש לחת לה מועטים. איני מקבלת את ההסבר שמסר הנאשם לכבישת העדות כסביר סביר.

בע"פ 5730/96 רציאני נ' מדינת ישראל, נפסק על ידי כבוד השופט י' קדמי כדלקמן :

"... גם נאשם הכובש את גרטתו חייב ליתן הסבר סביר ואמין בדבר הטעם לכבישתה של grasa; ובמקרים שלא ניתן טעם זהה, נושאת grasa המאוחרת תווית של חשד, שהוא כזו טעונה הסרה; וכל עוד לא הוסרה הריה מעיבה על אמינותה של grasa".

לאחר שבחןתי את הנימוקים שהעלתה הנאשם לעניין כבישת גרטתו מצאתי כי הנימוקים אינם משכנעים ויש לדוחותם. הנאשם העיד כי לאחר שפנה לעוזד, לאחר שצillum וקרו את חומר הראיות הבין שיכול להיות שלא פגע במנוח. דהיינו, גרטת הנאשם אינה מבוססת על הדברים שאירעו בזירת התאונה, דברים שראה הנאשם או הרגיש, אלא מבוססים על לימוד חומר הראיות והתאמת grasa החדש לאוותו חומר ראיות כך שמצובו המשפט יוטב.

אין לקבל טענת הנאשם כי גרטתו הראשונה הושפעה מכך שהיא נסער ומבולבל בעקבות התאונה. שכן את ההודעה הראשונה מסר מיד ביום התאונה, אך אותה עת לא היה מדובר בתאונה קטלנית אלא בפגיעה שלא נחשבה חמורה. את ההודעה השנייה והשלישית מסר בשלבים מאוחרים יותר, כאשר יש להניח כי כבר לא היה במצב של בלבול, ועודין חזר והודה כי פגע במנוח.

לסיכום גרטת הנאשם:

הנאשם הסיע את הרכב לאחר, הבחן במנוח עומדים או הולך מצד ימין של הרכב, הסיט מבטו לשמאל, הסיט את הרכב לשמאלי, איבד קשר עין עם המנוח ואז הרגיש מכה בחלק האחורי של הרכב. המכה גרמה לכך שעוצר את הרכב, יצא ממנוח והבחן במנוח שוכב מאחורי הרכב. סברות שהעלתה הנאשם למקור המכה נדחו על ידי, חילקן גם על ידי הנאשם. מגרטת הנאשם עולה המסקנה היחידה הסבירה כי המכה בה הרגיש בעת שהסיע את רכבו לאחר מכן היא מכת הפגיעה במנוח, אשר גרמה למותו.

ע.ת.3, לאו ספיר, שומר בוחנין.

מדובר بعد ראייה יחיד לתאונה. העד הינו שומר בוחנין. בוחנין קיימת עמדת שמירה של השומר (בודקה) הנמצאת משמאלו כיוון נסיעת הנאשם לאחר. בזמן התאונה היה העד מחוץ לבודקה.

העד בבחן במנווח עוד טרם הגיעתו של הרכב הנאשם. המנווח היה על המדרוכה הצרה שמל הבודקה, לפני הכניסה לחניון תחת קרקע. המנווח פנה לעד בשאלת היכן ניתן לקבל עיתונים והעד מסר לו כי החלוקה הינה ברחוב הרצל. השיחה ביןיהם התנהלה כשהעד ישב על כסא ליד הבודקה. העד תיאר כי היה שקט באופן יחסית, שעת בוקר.

הmenoוח ירד מהמדרוכה, הספיק להתקדם 7-6 צעדים (עמוד 20 ש' 12) והתקדם לעבר היציאה לכיוון רחוב הרצל. העד תיאר על גבי סקיצה (ת/2) את מסלול נסיעת הרכב ומסלול הליכת המנווח. המעבר לרחוב הרצל נמצא מאחוריו המשאית בצד של המדרוכה הצרה.

רעש המנווע של הרכב הסב את תשומת לבו של העד לרכב המתקרב בצורה מסוכנת אל הולך הרגל באופן שהעד הבין כי עומד לקרות אסון. הדבר גرم לו למקום מוקומו, לצעק לעבר הנאשם אשר לא הגיע לצעקו, עד ששמע מכח והבחן במנווח נפגע. רק בשלב מאוחר יותר התברר לו כי הנאשם חירש ולא שמע את קריאותו.

העד ראה את הרכבו של הנאשם נושא לאחור ותייר כי הנאשם פגע במנווח עם החלק האחורי של הרכב. העד הסביר את מיקום הפגיעה באופן שאם הוא עומד עם הפנים מול החלק האחורי של המשאית הפגיעה הייתה יותר בחלק השמאלי מאחור. (עמ' 12 לפרטוקול שורות 25-23).

העד העיד כי ביקש מספר פעמים בעבר מהנאשם לנסוע בזיהירות. (עמוד 12 ש' 9).

העד תיאר כי כשבחן במנווח ירד מהמדרוכה ושמע את רעש המנווע של הרכב המתקרב בנסיעה לאחור, וידע כי מדובר באדם מבוגר שבוקשי הולך, צעק לרכב להיזהר : " אני רואה שהוא לא מגיב. והמהירות רק מתגברת במקומות שתרד. אחר כך אני צעק עוד פעמי. ממש צעקות. עד ששמעתי בו. ראייתי שאדם נופל עם הפנים....אני קפצתי מהכסא לכיוון הנהג, כבר התקרכתי לאוטו לסמן לו. בזמן הפגיעה שמעתי רק את הboom. לא ראייתי את הפגיעה עצמה. ראייתי את הולך הרגל נוחת. ראייתי את הולך הרגל נופל. מועד ונופל זה משהו אחר. זה משהו אחר שהוא מועף. אני ראייתי אותו מועף. האוטו לפיו הניסוں שלו וההשערה שלו לא נסעים בנסיבות כאלה בברברס. כאשר אני שמע פול גז ברברס ... סתם לא הייתה צעק. אם רכב נסוע בעדינות אני גם לא חושש כי אני יודע שהוא מסתכל קדימה ואחרורה לא נסוע בצורה לא אחרת. כאשר שמעתי את רעש הגז מה שהקפייז אותו וצעקתי". (עמ' 13 לפרטוקול שורות 1-10).

העד העיד כי כלי הרכב גודל של הרכב הנאשם יכול להיכנס לחניון בנסעה רגילה קדימה ולא היה צריך בנסעה אחרתנית.

עוד עולה מעדותו כי המנווח ירד מהמדרוכה לכਬיש והנאשם המשיך בנסעה מבלי להאט. העד שמע רעש של פגיעה, "boom", אז הבין בהולך הרגל נופל, קדימה. העד לא ראה את המכחה עצמה אך שמע את המכחה ומיד לאחריה ראה את הולך הרגל מועף. העד הדגיש כי הולך הרגל לא נפל לכਬיש בצורה של מעידה. עדותו שוללת את הפרשנות המאוחרת של הנאשם לתאונת ושוללת את נפילתו העצמית של הולך הרגל לכబיש. עדותו מלמדת על מכחה שגרמה להולך הרגל לפול לכబיש.

העד תיאר נסעה מהירה של הרכב לאחריו, מהירה ביחס למהירות נסיעתם של רכבים אחרים בחניון. לדבריו, כל הרכב מאט כאשר מתקרב אל הבודקה, אך הנאשם "לא התקoon להאט על ידי. הוא נסע והמשיך לנסעו." (עמ' 18 לפורטוקול שורות 30-25). העד הסביר כי שמע את "הטורים של האוטו עולים והואו צאילו מאיז" (עמוד 19 ש' 8). רעש המנוע, רעש "הגז" הוא גם מה שהסביר את תשומת לבו לסכנה המתקרבת.

העד תיאחס למהירות של נסעה לאחריו. לדבריו, במהירות כזו בה נסע הנאשם לא נסעים לאחריו.

העד תיאר כי ישב ליד הבודקה אך קפץ ממקומו, "קפצתי. כי ראייתי שהוא נסע...שמעתי את הגז וראיתי את הולן הרגל הולך לעבר שם. צעקתי תאט, סע לאט. עד שהתקרבתי לו אוטו שמעתי את הבום. לא הספקתי להגיע לצד של הנהג" (עמוד 16 ש' 30-29).

בפני העד הוצגו צילומים של מקום התאונה (נ/1-נ/4). בצילומים אלה נראה המדרכה הצרה הנמצאת מול הבודקה, עליה הלך המנוח. בצלום נ/4 ניתן לראות את העד משחזר את אופן הליכתו של המנוח, יורד מהמדרכה לכביש. בעודותם סימן העד את מהלך הליכתו של הולן הרגל ומקום הפגיעה.

העד חזר ואמר בחקירה הנגדית כי לא ראה את הפגיעה עצמה. כאשר זיהה את המצב המסתובן הנוצר מכך שהמנוח ירד לכביש והרכב ממשיר לנסוע לאחריו, קפץ ממקומו וצעק על מנת להזהיר את הנאשם. "עוד לא הספקתי להגיע להנגן לא ראייתי את הנהג. הייתה לי בערך אמצע האוטו בגלל זה לא ראייתי את הפגיעה. הייתה לי בערך באמצע הדופן." (עמ' 17 שורות 16-17). העד לא הצליח לראות את הנעשה מאחורי הרכב. הוא הגיע למרחק של כ-2 מ' מדורן הרכב ובשלב זה שמע את רעש המכחה.

העד שלל אפשרות כי הרעם ששמע נגרם מנפילה עצמית של המנוח :

"ש. יכול להיות כי הבום הזה מנפילה של הולן הרגל עצמו שمعد.

ת. לא. האוטו נעצר אחרי הבום. אני ראייתי את האדם נופל וראיתי את הרכב נעצר אחרי 30-40 ס"מ הוא נעצר. חצי מטר מקסימום. " (עמ' 22 לפורטוקול שורות 26-24).

העד שלל אפשרות כי הרעם ששמע הוא רעש של סחרורה בתוך הרכב והוסיף כי יודע שהנאשם מוביל "קרטונים קליילים של תרופות. יש לי 15 מכוניות כאלה שפורקות אצלי" (עמוד 23 ש' 2).

על אף שהעד לא ראה את הפגיעה עצמה, מביאה עדותו למסקנה אחת ייחידה כי הולן הרגל נפגע מרכיב הנאשם. העד שמע רעש של מכח וראה את הולן הרגל מועף ונוחת על הכביש. לו היה הולן הרגל נופל נפילה עצמית לא היה נשמע רעש המכחה אותה שמע העד. לדבריו הרעם ששמע היה רעש של פח וכי לא היה במקום כל גורם אחר שיכל היה

לగרום לרעש. כאן המקום לשוב ולהציג כי גם הנאשם הרגיש את המכה ברכבו בחלק האחורי. שתי העדויות מביאות למסקנה כי הולך الرجل נפגע על ידי הרכב ולא נפל בעצמו.

העד התייחס לאופן הליכת המנוח. תיאר כי הולך " כמו אדם בן 80 פלוס בקושי הולך..." הוא מדמה לאט. זה מה שהדיאג אוטי ולכן צעקי". "... הליכה שפופה, בן אדם מבוגר" (עמוד 19 ש' 23-19).

העד הסביר בעדותו כי הפגיעה בהולך الرجل הייתה עם מדרגת הרכב מאחור וכי ראה במקום הפגיעה ברכב שкус וכנazor נקי בעוד הרכב היה מלוכלן. הגם שאינו ניתן אמר בתיוור זה שמסר העד, הרי שאין בכך כדי להוות ראייה לגבי מקום הפגיעה ברכב. העד אינו בוחן או חוקר תאונות דרכים, והסימן שאינו מאמין כי ראה ברכב, אינו יכול להוות ראייה לגבי מקום הפגיעה בהולך الرجل.

העד העיד כי העלייה לכיוון החניון העילי בכוון נסיעת הנאשם הינה עליה מתונה. עוד העיד כי אין במקום מרצפות שבורות אלא "תפר" בין חלקו החניון. (עמוד 21 ש' 4). בצלומים נ/3 - נ/4 ניתן להבחין באופן ברור בתפר. אך ניתן להבחין עוד כי אין במקום בליטות יוצאות דופן או הבדלי גובה בין הרצפות שיכולה לגרום למעידה או נפילה. מדובר באבנים משתלבות שבצילום נראות תקינות ואחדות.

עוד העיד כי גם הנאשם ידע כי פגע הולך الرجل וכאשר יצא מרכבו תשפש את ראשו. העד שמע בום ולאחר מכן ראה את הולך الرجل עף ומכאן הבין כי הרכב פגע בהולך الرجل, כפי שגם הנאשם הבין.

לדבריו, כיוון השכיבה של הולך الرجل בכਬיש היה כאשר ראשו מופנה לצד הרחוק מרכבו, והוא שכב על בטנו, על הפנים.

העד העיד כי היו אנשים נוספים מהמשרדים בבניינים הסמוכים שראו את התאונה מלמעלה. יש להניח כי אותם עדים אליהם מתכוון העד יצאו לחלונות לביט על האירוע, רק לאחר התאונה, שכן העיד שהצעקות שצעק לעבר הנאה היו צעקות רמות שנשמעו בסביבה. ניתן להבין מעדות זו כי השכנים שיצאו לראות מה קורה יצאו רק לאחר ששמעו את הצעקות, ולא הבינו באירוע התאונה אלא בתוצאות האירוע. עדי ראייה לא ירדו לחניון על מנת למסור דיווח על אופן קרונות התאונה מכיוון שלא רואו אותה.

תמונה שנמסרה לשוטר במקום הייתה תמונה של מצב המנוח לאחר הפגיעה. אותו עד שמסר לשוטר את התמונה לא אמר לשוטר כי הבחן בתאונה. לו היה אומר לשוטר כי היה עד ראייה לתאונה, חזקה כי השוטר היה מצין זאת, רושם פרטיו וגובה עדותו או מפנה או למשטרה.

ההגנה טוענת כי גרסת העד מלאה בסתרות ובאי-דיוקים אודות המקירה וכי אין להסתמך כלל על עדותו. ההגנה טוענת כי מדובר בעד שכלל לא ראה את מגע בין רכב הנאשם למנוח וכי עדותו לעניין התאונה היא בגדר השערה בלבד.

אין דעתך עדת ההגנה. התרשםתי מעדות אובייקטיבית של העד שאף אמר: " אני צר לי על הבן אדם. זה בן אדם נכה. שקרה לו מה שקרה. כאב לי הלב על הנגה. אם הוא היה שומע הוא היה עוצר. אז היה מנע כל הסיפור הזה" (עמוד 14 ש' 30-32). העד העיד כי ראה את הנאשם מספר פעמים בעבר מתוקף תפקידו כשומר בוחנין ואמר כי אין הוא רוצה שיגרם לנאים כל רע. מדברים אלה עולה כי העד מוסר עדות ללא משוא פנים וכי הוא מצר על מצבו של הנאשם.

העד עשה עלי רושם מהימן בעדותו. עדתו הייתה קוהרנטית, אמינה ועקבית. אכן, העד לא ראה את רגע הפגיעה עצמה אך עדותה מביאה למסקנה ייחודית סבירה כי הפגעה הייתה כתוצאה מפגיעה הרכב. העד ראה את ההתרחשות لنגד עיניו, קופץ ממקומו על מנת להזהיר את הנאשם אך לא הספיק, שמע את ראש המכה וראה את המנוון מעוף באוויר ונופל. אין זו השערה, אלא תיאור הנסיבות שהביאו לפגעה במנוחה. מדובר בראייה נסיבית המצטראפת לעדותו של הנאשם להוכחת הפגעה של הרכב במנוחה כסיבה לפציעתו ומאותר יותר למותו.

ע.ת.4, דוב מרכוביץ, שוטר-סיר תנואה

העד הגיע לזירת התאונה מיד לאחריה, ורשם שני דוחות פעולה (ת/6 ות/7). כאשר הגיע למקום המנוון כבר פונה לבית החולים. לדבריו, נמסר לו תמונות שצולמו מלמעלה על ידי אחד השכנים מהבנינים הסמוכים, באמצעות מכשיר טלפון נייד. העד העביר את התמונות לבוחן אלא שמכשיר הטלפון אבד והתמונות נמחקו.

על פי התמונות ערך העד סקיצה בת/6 ורשם את מיקום הרכב ומיקום המנוון ביחס לרכב. בסקיצה נראה המנוון סמור לחلكו האחורי של הרכב, לערכו במרכז, כראשו בצד הרחוק לרכב. המנוון נראה שוכב ישן קדימה ולא אלכסון.

ע.ת.6, ברק יצחק, בוחן תנואה משטרתי.

כיוון שבתחילתה סברו במשטרה כי מדובר בתאונת דרכים בה נפגע אדם באורח קל, לא נשלח בוחן למקום באותו היום. התאונה נחקרה על ידי בוחן משטרת לאחר ארבעה ימים.

הביקורת הגיע לזירת התאונה ביום 10.03.13, וערך את המסתמכים הבאים:

סקיצה(ת/9), לוח צילומים(ת/10), דוח בוחן(ת/11), סקיצות (ת/12), תרשימים וסקיצות נלוות(ת/13), מזכירים(ת/14,ת/15). הוגש גם סיכום תיק החקירה(ת/23).

הביקורת עיד כי מצד ימין של הרכב מותקנות שתי מראות צד, מראה רגילה ומראה פנורמית, ובחלק האחורי מותקנת מצלמת נסיעה לאחרו. הבוחן הסביר כי הנג' יכול לראות על מסך המותקן לפניו באחוריו לוח השעונים את הצילומים שמצילמת מצלמת הרוורס. המצלמה הייתה תקינה.

"זה אומר כי בכל שלב בו היה הולך الرجل מהריגתו אותו הנג ועד לרוגע בו הוא נפגע ניתן היה לראות אותו או במראות מצד ימין או במצלמת הנסיעה לאחר" (עמוד 48 ש' 26-27). "במראה הפנורמית מצד ימין ניתן להבחין בהולך الرجل במקומות בו הוא עמד, כמו גם במבט צד ימין הרגילה. במצלמת הנסיעה לאחר ניתן לראות את הולך الرجل במקום בו סימן הנג שהוא נפגע ונפל". (עמ' 48 לפרטוקול שורות 19-21).

ברכב היה מותקן מזם ארך הוא לא פועל. הבוחן העיד כי אין חובה להתקין זם ארך אם הותקן הזם היה עליון לפועל. אציוון כי חשיבות הזם הינה בנסיעה לאחר, על מנת להזהייר את העוברים ושבים כי מדובר ברכב הנושא לאחר במיוחד כאשר הנג אינו נעזר במכoon.

הבחן קבע כי על פי הממצאים במקומות התאונה והעדויות הוא הגיע למסקנה כי הנאשם נכנס לחניון בנסיעה לאחר ופגע עם החלק האחורי של רכבו במנוח אשר הלך בחניון. הנאשם מסר כי הבחן במנוח מצד ימין של המשאית וכאשר הסיט את מבטו לשמאלו פגע במנוחה. בניסוי שדה הראיה שערך הבוחן נמצא כי אילו היה הנאשם מסתכל במצלמת הרוורס המותקנת ברכבו יכול היה להבחין במנוחה. בוחן התנוועה ציין כי הדוח נערך ביום 24.03.13 עפ"י ממצאים שנאספו ממוקם התאונה ביום 13.03.10.

הבחן העיד כי כאשר הגיע למקום היה כבש יבש ותקין, כבש של אבני משטבות. קטע הדרכו אותו נסע הנאשם לאחר עד למקום התאונה היה 23.5 מ'. מדובר בכביש של כניסה לחניון. בלוח הצלומים ניתן לראות כי מימין לרכב ישנה מדרכה צרה מאוד ומימינה קיר.

ביום 10.3.13 נערך ניסוי שדה ראה עם הרכב המעורב בתאונה. הנאשם כיוון את מראות הרכב כפי שעושה בזמן נהיגה. "המסקנות היו, לפי מה שמסר הנאשם בניסוי, ניתן היה לראות את הולך الرجل בכל שלב מהריגתו שהוא ראה אותו לראשונה ועד לרוגע שהוא נפגע ונפל". (עמ' 49 לפרטוקול שורות 28-29).

מעודות הבוחן עולה כי הנאשם היה להיכנס עם הרכב לחניון בנסיעה לפנים, ללא כל קושי. בהמשך דרכו, בחניון העיל, שם התקoon לפרק את הסchorה, צרייך היה לבצע תמרון על מנת לצאת, אם היה נכנס עם חזית הרכב.

הבחן תר אחר ראיות נוספות והתאונה על ידי מצלמות הנמצאות בסביבה אך לא נמצאו צילומים כאמור.

הבחן התייחס בעדותו למסקנות בת/23 לפיהן הנאשם לא נקט באמצעות זירות בעת הנסיעה לאחר. העיד כי מרגע שראה הנאשם את המנוח לראשונה יכול היה להבחין בו בכל שלב וכי שדה הראיה לאחר היה פתוח לחלווטין לכל אורן הנסעה של הנאשם לאחר. עוד העיד, כי הנאשם לא נעזר במכoon על אף שיכל היה להיעזר לשם כך בשומר החניון שנכח במקום.

הבחן אישר כי הכביש בכיוון נסיעת הנאשם הינו בעלייה (העדויות מצביעות על כך שמדובר בשיפוע קל). בכביש לא היו בורות או מהמורות והוא לא בדק הבדלי גובה בין האבנים. עוד אישר כי קיימן "תפר", חגורת בטון באזור התאונה (צלומים נ/ג-ג/4).

הבחן אישר כי אינו יכול לדעת באיזה חלק של הרכב הייתה הפגיעה אלא להניח כי הפגיעה הייתה בחלק האחורי של הרכב, במקום בו יכול היה הנאשם להרגיש את המכה כפי שהוא.

הבחן העיד כי מקום האימפקט המדויק אינם ידוע, אלא רק אזור האימפקט עליו הצבעו הנאשם והשומר. מדובר באזור אימפקט בגודל של חצי מטר על חצי מטר כפי שמסומן בסקיצה ת/12, במרחק של 3.30-3.80 מ' מהכניסה לחניון התת קרקע ובמרחק של 2 מ' מהחומה.

בנוגע למהירות נסיעתו של הנאשם לאחר מכן, העיד כי הנאשם נהג שלא בהתאם לתנאי הדרך, בכניסה לחניון. עם זאת, אמר כי ל מהירות נסיעת הנאשם אין חשיבות הוילו והaintgit יכול היה לראות את הולך הרגל ולמנוע את הפגעה בו.

הבחן העיד כי אינו יודע מה הייתה מהירות נסיעתו של הנאשם, והסביר :

"...בכל מקרה בתאונה זו הנהג צין בעדותו שהוא ראה הולך רגל מצד ימין של הרכב, הבדיקה של האמצעים ברכב הראו כי הוא יכול היה לראות את הולך הרגל בכל שלב. פשוט לא הסתכל ולא השתמש באמצעים שיש לו. لكن אין קשר לדעתו, לתאוצת הרכב או ל מהירות בה הוא נסע. פשוט לא הבחן בהולך הרגל שהיא מהוריונית ופגע בו. אם זה ב- 20 קמ"ש או 80 קמ"ש זה לא מה שהוא צריך לבדוק בתאונה. גם לא הייתה אפשרות.

ש. לשיטר אין חשיבות לגבי מהירות הנסעה של הנאשם

ת. יש חשיבות לעניין הפגעה בהולך הרגל והנזק שנגרם להולך הרגל - לעוצמת הפגעה. אין חשיבות לעניין המהירות לעובדה שהוא יכול היה לראות את הולך הרגל ולא לפגוע." (מעמ' 56 שורה 27 עד עמ' 57 שורה 2).

בתשובה לשאלת עד כמה הסתמן על עדותו של שומר החניון בעת שערק את חווות הדעת, העיד כי מדובר בחיזוק בלבד לעדות שמסר הנאשם בעצמו. גם מבלתי עדות השומר היה מגע למסקנה זהה.

הבחן העיד כי אם היה המנוח שוכב על הכביש בלי קשר לפגעה על ידי הרכב הנאשם, לא הייתה כל סיבה לכך שהaintgit יעצור את הרכב ויוצא לראות במה פגע, אלא היה ממשיך במסעה ודורס אותו.

הבחן העיד כי לא נמצא צורך לעורוך ש汇报 עם השומר בנוסך להודעה שמסר ולסקיצה שערך.

הבחן ערך את שחרור התאונה מספר ימים לאחר שקרה ולא יכול היה לראות אם היו סימנים על גבי הרכב ולא היה אפשרתו להתייחס לעדות השומר בדבר סימן פגעה או ניגוב אבק ברכב. כאשר הרכב נבדק על ידי הבחן הוא היה נקי.

לאחר שבדקתי את עבודת הבוחנות והחקירות שנערכה בתיק, לא מצאתי כי נעשו בתיק מחדלי חקירה משמעותיים שיש בהם כדי לפגוע בהגנת הנאשם ובוואדי לא כאלה שיש בהם כדי להביא לדיכוי הנאשם.

ראה ע"פ 1826 רווית דוד נ' מדינת ישראל, שם, קבע בית המשפט העליון כי:

"הלכה היא כי אין במחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזכויו של הנאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתיית ראייתית מספקת להוכחת האשמה (ראו למשל: ע"פ 8447/11 טולימאן נ' מדינת ישראל (24.9.2012); ע"פ 6040/05 אלנבררי נ' מדינת ישראל (9.8.2006); רע"פ 2132/11 ארץ נ' מדינת ישראל (20.3.2011)). ממארג הריאות הכלול בעניין דנן, מתבקשת תמונה מלאה באשר לאופן התרחשויות התאונה".

הבחן לא הגיע למקום התאונה מיד לאחר התרחשותה משום שלא כל תאונות דרכיהם נחקרו על ידי בוחן משטרתי. לכן גם לא נבדק רכב הנאשם סמוך למועד התאונה.

ה הנאשם הודה כבר בהודאה הראשונה שמסר כי פגע במנוח.

התרשומות הראשונית ממצבו של המנוח הייתה כי לא נפגע באופן חמוץ שכן הצליח לקום ממוקומו בעזרת הנאשם ותקשר עמו.

ה הנאשם הודה בכל חקירותיו בפני הבחן כי פגע במנוח. גם לפי דבריו השומר פגע הרgeb במנוח.

אכן, לו היו נשמרות התמונות שצולמו על ידי עד אלמוני, היה הדבר עוזר להבין את אופן הפגיעה, אך אין ספק כי התמונות לא היו יכולות לשולות את המסקנה כי הרכב פגע במנוח. מעדות ע.ת. 4 עולה כי היה מדובר בתמונות שתיעדו את שכיבתו של המנוח על הקרקע לאחר התאונה. אין מדובר בסרטון או תמונה המתעדת את רגע התאונה. התמונה של מנה המנוח מאחורי הרכב לאחר התאונה לא יכולה להיות להסביר אם הייתה פגעה או לא. זאת ועוד, אף שכיבת המנוח תועדת בסקיצה על ידי ע.ת. 4 על פי התמונות.

לא היו עדי ראייה נוספים לתאונה והעד שמסר את התמונות לע.ת. 4 לא הודיע כי ראה את התאונה.

לכן, המחדל, אם היה, באיבוד התמונות, לא פגע באופן משמעותי בהגנת הנאשם ואין בו בלבד כדי להביא לבטול כתוב

האישום. בפני בית המשפט נמצאות יתר הראיות מהן מتابקשת המסקנה כי הנאשם אחראי לפגיעה במנוח.

כך גם לעניין אי בדיקת הרכב הנאשם. הוואיל ועל פי העדויות העדר נזק ברכב אינו מעיד בהכרח על העדר מגע בין הרכב למנוח, אין מדובר במחדל משמעותי. יש להציג שוב כי הרכב לא נבדק שלא עקב רשלנות הבוחן אלא אחר ואלה הגיע בוחן לזרת התאונה בשל מידע על תאונה שאינה חמורה.

ניר קוסטיקה, מומחה ההגנה, חוות דעת (נ/6).

העד ערך חוות דעת נגדית לחוות הבוחן המשפטתי. העד נכח בזירת התאונה במועד בו ערך הבוחן המשפטתי את ניסוי שדה הראה. העד אישר כי המדיניות שערך הבוחן בשטח, כפי שגם באו לידי ביטוי בסקיצות ותרשימים, מקובלות עליו.

העד חלק על עדות הבוחן המשפטתי והגיע למסקנה כי הנאשם לא נפגע כתוצאה מפגיעה רכב. מסקנותיו מבוססות על היעדר כל מקום לפגיעה על גבי הרכב, היעדר עדויות ראה לפגיעה, קיומה של אפשרות לנפילה עצמית של המנוח ואי-מוץ גרסת השומר על ידי הבוחן המשפטתי בנגדו לחוק הפיזיקה.

העד טען כי לא יתכן שה הנאשם נהג בחניון במהירות של 50 קמ"ש. לדבריו, המהירות הסבירה במקום היא עד 10 קמ"ש. אלא שלא נשמעות כל טענה כי הנאשם נהג במהירות של 50 קמ"ש. השומר העיד כי הנאשם נסע מהר תוך שהוא מתיחס למהירות נסעה בחניון, אך לא היה מסוגל להעריך מהירות הנסעה. השומר שמע רעש גז והתרשם מכך שה הנאשם מאייך ונסע מהר. מדובר בהתרשות והערכתה של עד ראה, כאשר גם מומחה ההגנה מסכימים כי עדויות של עד ראה לגבי מהירות ומרחקים, הן בגדר הערכות לא מדויקות בלבד.

העד אישר כי הנסעה בחניון לאחור צריכה להתבצע בזהירות, על נהג להאט ולהאייך לסירוגין הוואיל וצריך לבחון כל הזמן את תנאי השטח. (עמוד 107 ש' 30-31).

"ש. זה הייתה נסעה רצופה אתה מסכים איתי

ת. כן. המחלוקת היא לעניין מהירות" (עמוד 108 ש' 8-7).

معدות הנאשם עולה כי לא נהג בדרך זו ולא נקט אמצעי זהירות בנסיעתו לאחר, פרט למבט במראות הצד מימין ומשמאלי. העד הסכים כי הנאשם לא האט והאייך לסירוגין אלא נסע כל העת בנסעה רצופה. גם מדברים אלו ניתן להיווכח ברשלנות הנאשם.

העד הסכים כי הנאשם סטה שמאלה כאשר התקדם לכינסה לתחתי וטען כי בכל מקרה צריך היה הנאשם לסתות

שמאליה בಗל מבנה הכבש על מנת להמשיך בנסעה לאחריו. אלא שהנאשם טען כי הסיט את הרכב לשמאלו על מנת להתרחק מהמנוח בלבד.

העד אישר כי לא בכל מקרה יהיה נזק ברכב במגע בין הולך רجل לבין הרכב, כאשר נזק יכול להתבטא גם בגין אבק שמעיד על המגע. לדבריו, הוביל ובמקרה זה לא לבדוק הרכב באופן מיידי אין מצוי על גבי הרכב הקשור אליו לתאונת ולא די עדות השומר כדי להוכיח נזק ברכב כתוצאה מהפגיעה במנוח.

לדברי העד, אם יוצר מגע בין הולך רجل לרכב הנושא בנסיבות גבוהה אין אפשרות שלא יגרם נזק. אך בנגדו לאמירה זאת אמר בהמשך עמדות: "זה משתנה בין מקרה למקרה ובין רכב לרכב" (עמוד 111 ש' 17).

ובהמשך שוב אישר העד כי "באופן כללי יש אפשרות שהנזק לא יראה, אבל זה משתנה מ מקרה למקרה" (עמוד 110 ש' 28). לדבריו עולה כי גם בגין אבק על רכב לא יראה תמיד ובתאונה בנסיבות נמוכה יש אפשרות שלא יראה נזק. בתשובה לשאלת האם נשאר נזק על רכב כתוצאה ממגע עם הולך הרجل אמר: "אני חוזר שוב על התשובה שלי. אין כלל, אין תמיד" (עמוד 111 ש' 22).

העד הסכים כי בנספח ג' לחוות דעתו בעמוד 6-77, יש דוגמא להתגשות בנסיבות די גבוהה ובקיים ניתן ניתן היה להבחן בנזק. העד הופנה לנספח נוסף לחוות דעתו בו נאמר כי באופן כללי נזק שנגרם לכל רכב כתוצאה מתאונת עם הולך הרجل הינו מזערי ביותר.

יש להסיק גם מן הספרות שהציג העד בנספים לחוות דעתו כי לא ניתן לקבוע מהuder נזק על כך שלא היה מגע בין הולך רجل לרכב.

מכאן, העובדה שהtabua לא הוכיחה קיומו של נזק ברכב, אף לא מסווג בגין אבק, אינה יכולה לשמש כתמיכה בהגנת הנאשם כי לא היה מגע בין רכבו להולך הרجل. ולענין זה, הדבר גם מפחית באופן משמעותו מן המשקל שיש לתת לכך שרכבו של הנאשם לא נבדק סמוך לתאונת.

העובדה שהשומר העיד כי הנסעה הייתה מהירה, אינה מעידה על גובה המהירות. מדובר בנסעה לאחר שטח חניון והעד תתרשם וחוש כי ביחס לנسبות זהה נסעה מהירה. הרכב נסע ברצף תוך האצה ולא האטה, כך שגם לפי עדות עד ההגנה, מדובר בנהיגה לא זהירה. השומר לא העיד לגבי גובה המהירות בקמ"ש.

לכן, אין מקבלת את החישובים התייאורטיים שערך העד לגבי פגיעה בנסיבות של 30 קמ"ש בהולך הרجل. אין מקבלת כי יש לכך בסיסים מדדיות. אני שוללת גרסתו כי מכיוון שמדובר במהירות של 30 קמ"ש צריך היה להיות נזק על גבי הרכב. אין לקבוע באופן קטגוריאי כי הנאשם נהג בנסיבות של 30 קמ"ש ולהסיק מכך מסקנות. لكن, אני דוחה טענת העד כי הרכב צריך היה להיעזר כ-17 מ' לאחר מקום הפגיעה.

לגביו מהירות נמוכה יותר, של 10 קמ"ש למשל, הסכימים העד כי תיתכן אפשרות שלא ימצא נזק ברכב, העד כי יהיו תמיד ניגובי אבן וסימנים ביולוגיים אך בהמשך אמר שוב " אין תמיד. אין כללים" (עמוד 112 ש' 28). יש להדגיש כי העד הטעלם מגרסת הנאשם לגבי מהירות נסיעתו.

עד ההגנה הטעלם בחווות דעתו מגרסת הנאשם שנמסרה בחקירתו לפיה פגע בהולך الرجل מצד שמאל אחורי של המשאית. קביעתו של העד כי הנאשם, "... הרגש איזו שהוא התרחשות ברכב, עצוע, נעצר" (עמוד 114 ש' 31-30), אינה מדוקת, וזאת בלשון המטהה. הנאשם חזר ואמר, עד שינוי עדותו בבית המשפט כי הרגש מכאה ברכב. הרגש כי פגע במשהו.

אין לעד הכשרה רפואית או מומחיות בתחום הרפואה או הפטולוגיה ועל כן העדות שמסר בכל הנוגע לנושאים שברפואה אינם בתחום מומחיות ובתחום הגשת חוות הדעת.

העד העד כי המנוח היה בתנועת הליכה כשהגבו מופנה אל החלק האחורי של הרכב והתקדם בצורה אלכסונית ימינה. (עמוד 115 ש' 28-27). העד שלל את האפשרות שהמנוח הסתובב עם הפנים לאחור לפני הפגיעה ממשום שמדובר בתהילך שלוקח עד 2.5 שניות והויאל ולא הייתה לו סיבה להסתובב.

אכן, מקובל עלי כי המנוח לא סובב את כל גופו לאחור, שכן נחבל בצדיו האחורי ונפל עם פניו קדימה לכביש. אך הייתה למנוח סיבה לנסות ולסובב ראשו לאחור שכן, כפי שהעד השומר, נשמע רעש הגז של האצת רכב הנאשם המתקרב אליו. קיימת אפשרות שמעם את הצעקות של השומר. הזמן לא הספיק למנוח לעצור ולהסתובב לאחור אך בוודאי שהספיק לו לסובב את ראשו לצד שמאל. אני מקבלת טענת העד כי המנוח לא היה עיר לסקנה לפני התאונה. הרכב התקרוב אליו מאחור, הוא יכול היה לשמע את רעש הרכב המתקרב, כך שהוא עיר לסקנה וסביר להניח כי החל להגיב אליה. אכן המנוח ירד לכביש בשעה שהבחין, או היה עליו להבחין, ברכב הנושא לאחור. יתכן שבירידתו לכבש טעה בהערכת המרחק או המהירות של הרכב המתקרב. אך אין מקום לטען כי המנוח העמיד עצמו בסכנה כפי שטען העד וכן לא היה עיר לה (עמוד 116 ש' 29-30). קיים הבדל בין ירידה לכביש שכרכב נמצא במרחק ממוצע בין רכב העומד לדרכו אותו ומגיע בנסיעה מאחוריו. בעת הירידה לכביש יתכן שהולך الرجل סמרק על כך שהנאים הבחין בו ויעזר את הרכב. אך כאשר היה בהליכה על הכביש, ושמע את הרכב מאחוריו, הבין כי מתקרבת סכנה והחל לסובב ראשו לאחור.

אין מחלוקת כי המנוח לא הספיק לסובב את כל גופו לאחור. אך אני מקבלת כי היה עם גבו לרכב והספיק לסובב את ראשו לצד שמאל, בזווית כלשהי. יש להדגיש כי העד הטעלם מגרסת הנאשם כי גם הרכב היה בזווית של סטייה שמאלה.

העד נתלה בעדות השומר האומר כי פרק הזמן בין הצעקות שלו לתאונת היה קצר. לטעמי לא ניתן לכמות מונח זה בזמן ולקבוע כי מדובר בפרק זמן בו הולך الرجل לא יכול היה להגיב כלל.

העד מאשר למעשה את עדות השומר לפיה המנוח ירד מהמדרכה לכביש והמשיך בהליכה ומכאן שאינו חולק על עדות השומר כי המנוח לא מעד בעט שירד לכביש. לא מצאתי כל גורם בכביש שיכול היה להביא לנפילתו בדרך שאינה קשורה

לפגעת הרכב. כמו כן, פרט לגילו של המנוח, לא הובא בפני כל נתון לגבי מצבו הרפואי ממנו ניתן ללמידה על סבירות גבואה לנפילה עצמית של המנוח.

אני מקבלת את מסקנות העד או הנחותיו בכל הנוגע למנגנון הנפילה והחבלות שנגרמו למנוח כפי שהוא לידי ביטוי בחווית דעתו בסעיפים 2.2.6 - 2.2.19. עד אין מומחיות רפואית כדי לסתור את מסקנות הרופאה המשפטית שהיעידה מטעם התביעה.

סביר להניח, כפי שתוען העד, כי לא יתכן שהמנוח נפגע מהחלק האחורי השטוח של הרכב מבלי שנפגע לפני כן על ידי המדרגה האחורי שברכב. אך לאור החלק האחורי של הרכב קיימת מדרגה בולטת כך שסביר כי היא פגעה בו ברגליים.

העד העיד כי לפי ניסיונו רב השנים וספרות מקצועית, פגעה במהירות של 30-40 קמ"ש בפלג הגוף תחתון, מסיבה שברים. אך לא ידוע לנו מה קורה במהירות נמוכה יותר. כמו כן, עדותם התייחסה לפגעה של חיזות רכב הגוף אדם ולא לפגעה בנסיעה לאחר, עם חלק אחורי צר מאוד של רכב.

"אין לי ספרות לגבי פגעה של שטח צר בהולך רגלי ואני לי גם ניסיון בכך" (עמוד 121 ש' 30).

טעןת העד לא יתכן כי המנוח נפגע על ידי הרכב מצד שמאל של הראש משום שהחציה הייתה משמאלו לימונ ואז הצד ימני של הראש חשוף. אך כפי שכבר קבעתי, אין ראייה לכך שזמן הפגעה היה המנוח עם צדו הימני כלפי הרכב. הוא אכן ירד מן המדרגה בתנועה מימין לשמאל, אך התקoon להמשיך ישר להמשך החניון, כך שניתן להניח כי כבר התיישר והיה עם גבו לרכב וייתכן שכבר היה עם סטייה דזוקא לשמאלו שהתקoon לחזור לצד השמאלי של החניון. גם העד עצמו הסכים כי המנוח היה עם גבו לרכב.

אני מקבלת גורסת העד כי עקב עדות השומר על נהיגה ב מהירות גבואה היה צריך בעריכת שחזור. העד הסכים כי על פי הספרות, הואיל ותאונות דרכיהם ופגיעה בהולכי רגל תוך נסיעה לאחר, הן ב מהירות נמוכה, אין משמעות לעריכת שחזור. אלא שלטעןת העד כאן, עקב עדות השומר על מהירות גבואה, היה צריך בשחזור. גם באשר לדברים אלה, עדות השומר אינה מצביעה על מהירות אבסולוטית גבואה של הרכב, אלא גבואה ביחס לנסיבות. לא מצאתי כי בנסיבותaira העוד התאונה פגעה אי עריכת שחזור בהגנת הנאשם.

העד טען כי הבוחן צריך היה לערוך בדיקות באמצעות מכשיר וריקום אך כאשר התבקש לציין מקרה אחד בו נעשה שימוש במכשיר זה בתאונה של נסיעה לאחר, השיב: "לא זכור לי כרגע" (עמוד 123 ש' 15).

העד הופנה לעדות הנאשם בבית המשפט ולגורסתו שנסע ב מהירות איטית של 10-15 קמ"ש. העד התעלם מכך בחווית דעתו כפי שהתעלם מהדברים האחרים שאמר הנאשם ואשר עליהם חזר פעמים רבות, כי הרגש מכח ברכב וכי פגע בהולך הרגל. מכאן שהעד בחר להתייחס לנתחים שאינם עלולים מחומר הראות ובהיר לעסוק בהשערות. העד התעלם

מגיסה ברורה של הנאשם שהתייחס לנוהga אטיית אף נקב בגובה מהירות נסיעתו.

מהירות הנסיעה בה נקב הנאשם, עולה בקנה אחד עם העובדה שלא נערך שחזור. גם העד הסכים כי תאונות דרכים בנסעה לאחרן ב מהירות נמוכות ועל כן מהירות הנסעה הינה נתון זניח שלא מחייב שחזור.

העד לא התייחס ל מהירות הנסעה בה נקב הנאשם אף לעומת זאת בחר להערכתה של השומר בדבר מרחק העצירה של הרכב לאחר המכה. כבר כתע אצין כי מדובר בהערכת מרחק שאינה יכולה לשמש בסיס לחישוב מהירות נסיעת הרכב. כפי שגם ציין העד עצמו בתחום עמדתו בדבר הקושי להתייחס להערכתה של מהירות ומרחקים שנמסרו על ידי עד ראייה. מדובר בהערכת מרחק הנ מסרת על ידי עד שהוא עד ראייה לאירוע מלHIGH של תאונת דרכים המתרכשת נגד עיניו. לטעמי, אין בהערכת המרחק של חצי מטר כדי להuid על המרחק שאכן עבר הרכב עד לעצירתו.

בהתמך על אותו מרחק עצירה ערך העד חישובי מהירות לפייהם הגיע למסקנה כי מהירות נסיעתו של הנאשם הייתה 1.5 Km"ש. אין לקבל קביעה זו הוואיל ואינה מבוססת על נתונים מדוקים והינה בגדר השערה רחוקה.

כמו כן אני דוחה את טענת העד כי "הולך الرجل חצה 2 מטר. אחרי 2 מטר הוא איבד את שווי משקלו" (עמוד 125 ש' 26). אין לקביעה זו על מה לסמוך. לקביעה כי הולך الرجل איבד שוויו משקל ונפל אין בסיס בראיות והוא מנוגדת להודעות הנאשם ולעדות השומר.

המרחק של 2 מ' גם הוא הערכת בלבד ואין משמעותו לקביעת אחוריותו של הנאשם. אחוריותו של הנאשם כלפי המונע התחליה עוד כשרה אותו הולך או עומד על המדריכה וכבר אז היה עליו לנתקוט אמצעי זהירות על מנת להימנע מלפגוע בו. אין מקום לקביעה כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת לפי חישוב של מרחק חציה כאשר מדובר בנסעה לאחרו.

כאשר נשאל העד האם יכול להפנות לתאונה בנסעה לאחרו בה נקבע כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת לא יכול היה להציג אף לא על מקרה אחד.

לא רק זאת, העד הסכים כי כל השחזרים והחישובים שניסה לעורוך אינם מדוקים שכן מבוססים על הערכות. הבוחן ניסה להסיק מסקנות לפי מהירות נסעה של הנאשם של 30 Km"ש ומעבר ל 1.5 Km"ש. ציין כי המנוח חצה 1.5 מ' ולאחר מכן אמר שהכוונה הייתה ל-2 מ'. "לצין שקשה מאוד כי הכל כאן הערכות כל המרחקים" (עמוד 126 ש' 13-12). לכן, לא ניתן להגיע למסקנות חשובות לפי הערכות אלה.

קביעת העד כי זמן תגובה של אדם חייש ארוך יותר לא גובטה בראיות. גם אם צודק בעטنته, הרי שהיא על הנאשם לנתקוט יתר זהירות, לא לנסוע לאחר מרחק כה רב של מעל ל-20 מ', לעצור רכבו מיד כאשר הבחן בהולך الرجل, לפחות להאט את מהירות נסיעתו, לעקב אחר מהלך תנועותיו של הולך الرجل גם באמצעות מצלמת הרוורס ולא

להמשיך בנסעה ולהתקרב אליו בצורה מסוכנת שהובילה לפגיעה בו.

העד העלה תר치ש של האירוע שאינו מתישב כלל וכלל עם העדויות שabit. העד העלה אפשרות כי המנוח נפל בעצמו, השומר ראה אותו שוכב על הכביש, ראה שהרכב מתקרב לעברו ולכן צעק לרכב לעזרה. כשהבין שהנהג חרש ולא שמע אותו, ועל מנת שהרכב לא יעלה על הולן الرجل, ניגש לרכב ונתן דפיקה ברכב. העד העלה תרchiש זה כ"אפשרות hei קרובה למציאות" (עמוד 128 ש' 19) והuid כי "אני לא יודע על אפשרויות נוספות" (עמוד 128 ש' 22).

כיצד יכול מומחה ההגנה להעלות תרchiש המנוגד לחומר הראיות ולהציגו כאפשרות סבירה. השומר לא ראה את המנוח שוכב על הkrakע לפני התאונה אלא רק לאחריה. השומר ראה את המנוח על הרכפה לאחר ששמע את רעש המכקה וראה את המנוח מועף אל הkrakע. השומר גם לא הספיק להגיע אל הרכב ולמת מהה על הרכב. לכן, אני דוחה את התרchiש המוצע על ידי העד.

העד הסכים כי הנאשם הרגיש שהרכב פגע במשהו. הנאשם הרגיש מכח הרכב והשומר uid כי לא דפק על הרכב. אם כך, כאשר נשלلت האפשרות כי השומר דפק על הרכב, נותרה האפשרות היחידה והוא שהנ帀ם פגע עם רכבו במנוחה. יתר על כן, טענת הנאשם כי לפעמים שומר בחניון נתן מכח על הרכב בצורה היתולית, נשללה על ידי הנאשם עצמו שהuid כי אותו שומר לא נכון במקומו.

למרות דברי העד כי זהוי האפשרות hei קרובה למציאות, הוא הציע גם אפשרות של נפילת המנוח כתוצאה מאיבוד שווי משקל כאשר ירד מהמדרכה לכਬיש. אצין כי אפשרות זו מנוגדת לגרסאות אחרות של העד לפיהן אישר כי המנוח היה בגבו אל הרכב. כמו כן, מדובר באפשרות שאינה עולה בקנה אחד עם עדויות השומר והנ帀ם. בנוסף, אין לייחס משקל לעדות העד בנוגע למצבו הגוף של המנוח שהביא לטענותו, לאיבוד שווי משקל. אין לטענה זו על מה לספור. העד אינו רופא ואין בידו פרטים לגבי היסטוריה רפואי של נפילות קודמות של המנוח, או בעיות של שווי משקל.

העד התייחס למרחק הטלה ב מהירות של 30 Km"ש בפגיעה על ידי חזית שטוחה. זאת בהתעלם מכך שכבר פגעה על ידי החזית השטוחה קיבל הולן الرجل מכח מהמדרגה האחורי של הרכב, כך לגרסתו הוא.

אני מקבלת את ההסבר של העד להצבעת הנאשם בתמונה 8 לנספח א' לחווות הדעת. הנאשם נראה מצבע על מקום שכיבתו של הולן الرجل. אין בסוס לטענת העד כי הנאשם מצבע על מנה גוף של הולן الرجل חזיות הצל של הנאשם. הדבר אינו עולה במידות הנ帀ם. חזיות הצל שמטיל גוף של הנאשם בתמונה 8 הינה חזיות אלכסון חדה שאינה מתאימה לעדות הנאשם או לעדות השוטר שהגיע למקום ורשם סקיצה לפי צילום שנמסר לו. לפי הסקיצה של השוטר שכוב הולן الرجل באופן כליל חזיות ישירה ביחס למשאית.

עוד אצין כי בחווות דעתו התעלם העד מכך שכבר בגרסתו הראשונית של השומר אמר כי שמע "בום".

נוכח כל האמור לעיל אני מעדיפה את העדויות שהוצעו על ידי התביעה ודוחה את חוות דעת ההגנה ואת המסקנות הבלתי מבוססות המוצגות בה.

חוות דעת רפואיות

לבית המשפט הוגשו שתי חוות דעת סותרות.

מטעם התביעה- ד"ר הדס גיפס, רופאה משפטית.

ומטעם ההגנה- פרופ' רומליה קורן, פתולוגית.

אצין כבר כת עי מצאתי מקום להעדר חוות הדעת מטעם התביעה אשר מתאימה גם לעדויות ולדוחות את חוות דעת ההגנה אשר יכולה השערות והנחות ואני יכולה לעמוד ביחד עם העדויות ששמעתי.

ד"ר הדס גיפס, רופאה משפטית.

העדה עבדת במרכז הלאומי לרפואה משפטית ומומחית לרפואה משפטית. העדה ערכה חוות דעת (ת/8).

בחוות הדעת קבעה העדה : " על סמך תוצאות הניתוח בגופתו של מר מ ש שנת לידה 1925 שביצע ד"ר א' טוזוב בנווכותי, הריני לחוות דעתני, כי מותו נגרם מנזק חמוץ למוח, עם דימומים תוך גולגולתיים ושברים בעצמות הגולגולת, שנגרמו מחלבה קהה בראש, בשילוב עם דלקת ריאות חריפה אשר אופיינית להנשמה ממושכת. בנוסף נמצא לב מגדל מאד, טרשת ביןונית בעורקים הכליליים, צלקות בשיריר (לב) ומצב לאחר השתלת מעקפים. לפי הנسبות היה מעורב בתאונת רכב כחול רג'ל, וממצאי הניתוח מתיחסים עם הנسبות"

بعدותה בבית המשפט, הסבירה כי הפגיעה שנגרמה למנוח הייתה קשה מהתחילה. מלכתחילה הוא סבל משברים מורכבים בגולגולת ודימומים במוח. לפי הרשומה הרפואית הוא גם לא זוכר את פרטי האירוע. היה לו אובדן הכרה ראשוני ממנו הוא התעורר. לגבי הדדרות שלו, הוא התחיל לכואורה מהכרה מלאה, הדדרה הדימומים במוח מתפתחים בהדרגה לא מיידים. ככל שהדימומים ממשיר וגדל כך הנזק חמיר. "(עמ' 32 שורות 9-12).

המנוח היה חולה לב, עבר ניתוח מעקפים לפני זמן רב ולא היה לכך קשר למוותו.

بعدותה צינה כי למנוח נגרמו גם שברים בצלעות וחבלה ברקמת הריאה, שהיוו גורם ראשוני להתפתחות דלקת ראות. מאוחר והחבלה בריאה יכולה להיות גורם חשוב בהתפתחות דלקת הריאות צינה זאת העד בתחילת עדותה. העדה הסבירה כי בכל מקרה הפגיעה בריאה קדמה להנשמה וכי המנוח לא הגיע לבית החולים עם דלקת ראות.

בالمושך הסבירה את קביעתה, כי בסבירות גבוהה החבלות בגופו של המנוח נגרמו כתוצאה ממכה חזקה מאוד התואמת לחבלה ישירה שנגרמה ממכה של משטח חלק:

"הפגיעה היא בנקודה אחד, לדעתי. היא הצד שמאל של הפנים והגולגולת. נוצרו שברים מורכבים בפנים עם הרבה קווי שבר ופיסות עצם נפרדות כולל בעצמות הלסת העליונה, האף וארובת העין ושביר דחוס במצח. אלו שברים אפיניים למכה חזקה מאוד. הם לא שברים פשוטים. זה לא שבר שהייתי מצפה לראות בנפילה. עוד מרכיב זה הוא הנזק לפנים של המנוח או העדר הנמק. בנפילה על הכביש על האספלט הייתה מצפה לראות פצעי שפוף וקרע בפנים היכן שפגע בכביש. במקרה של המנוח בבית החולים נמצא פצע קרע קטן מעל הגבה השמאלית ודימום בארכובת העיניים שנבע, לדעתי, מהשבר עצמו בתוך הארכובה. זה אומר שבנסיבות גבוהה יותר השברים בפנים נגרמו מחלוקת ישירה זו"א ממכה של משטח רחב ויחסי חלק כגון: הרכב עצמו בגין פגיעה בקרקע." (עמ' 32 שורות 14-21).

בالمושך העידה כי פחות סביר שהחולות שנגרמו למנוח הן כתוצאה מנפילה פשוטה עצמאית:

"ש. תוכל להתיחס האם הפגיעה והחולות שנגרמו למנוח מתיישבות יותר עם פגעה מגורם חיצוני או מנפילה עצמאית של המנוח

ת. אף פעם אנו לא יכולים להגיד בוודאות. פחות סביר, מהnisian והספרות, שייווצרו שברים מורכבים ובונוסף חבלה לחזה עצמו, מנפילה פשוטה עצמאית. במקרים כאלה אנו רואים שבר קווי פשוט . בדרך כלל בלי דימומים במוח עצמו." (עמ' 32 שורות 22-26).

לענין החבלות שנמצאו על ברכו של המנוח, העידה כי לפחות להניח שהמנוח נפל קדימה.

לדבריה, על אף שאין בחלקו האחורי של גוף המנוח סימני חבלה עדין ניתן להניח כי נפל קדימה. אחרי אשפוז ממושך היא לא מצפה לראות חולות בנתיחה חיצונית "וגם לא מצפה לתיעוד ברשותה הרופאית בגל שהם לא מתעדים חולות שאין מסכנות חיים או שאין בולטות בסקירה הראשונית ובתח אם הוא שוכב על הגב " עמוד 35 עמ' 13-14). עוד אמרה כי לא בהכרח היה נוצר סימן חבלה מאחורי הרגלים כתוצאה מפגיעה עם המדרגה שברכב תחילתו.

מדוברים אלה עליה כי העדר סימנים חיצוניים לפגיעה של מדרגת הרכב בחלק האחורי של רגלי המנוח, איןנו מעד על כך שלא הייתה פגעה צו.

העדה העricaה כי החבלה הראשונית הייתה בפנים ובראש מצד שמאל, כאשר הראש מוטה מעט שמאליה. "הוא יכול היה להידחף קדימה וימינה כך גם הברכיים היו משתפשות וגם הוא היה נופל על צד ימין יותר וכך קיבל את השברים בצלעות" עמוד 35 ש"ז 32-31). לדבריה, אינה יכולה לדעת באיזה כיוון חצה המנוח ביחס לרכב מסוים שהוא יכול היה להסתובב ברגע האחרון או להיות בהטייה.

נגרמו לו גם שברים בצד ימין של הראש, ברצפת ארכובת העין הימנית ובעצם הלסת העליונה היו שברים שניי הצדדים.

העדה אישרה כי לאדם בגיןו של הנאשם יונתן שברים בצלעות ביותר קלות.

העדה הסיקה ממצאי הנטיחה כי החבלה הקשה בראש יכול היה להיות רק כתוצאה מפגיעה הרכב שהיה פגיעה עצמתית ממשטח חלק, העדה העריכה כי הפגיעה מתאימה לפגיעה במהלך מהירות של 30 קמ"ש. התרשםתי כי מדובר בהערכתה בלבד שנמסרה על ידי העדה בחקירתה הנגדית כאשר העדה לא נשאלת האם הפגיעה מתאימה למהירות נמוכה יותר. במקרה העדה שללה אפשרות כי הפגיעה החמורה בראש נגרמה כתוצאה מנפילת עצמית והעידה כי זו פגיעה עצמתית מפוגעה של רכב בעל משטח חלק.

אין להסיק מדברי העדה כי במהלך נמוכה מ-30 קמ"ש תתקבל תמונה שונה.

ת. כמו שאמרתי הפגיעה בגולגולת, לדעתו, قريب לוודאי, היא כתוצאה מפוגעה של הרכב בראש. لكن היא יחסית חזקה יותר אבל עם פחות סימנים חיצוניים. רכב הוא לא משטח מחוספס כמו הכביש. הפגיעה בצלעות או בגפים יותר מינורית כי היא מהנפילת על הקרקע שהיא פחות עצמתית. הגוף מתකף ונופל בהדרגות ולא מוטה על הכביש. זו לא פגעה במהלך גבואה של 50 קמ"ש אלא במהלך של 30 קמ"ש. זו הערכה.

ש. הקביעה שהמכה בראש היא מן הרכב, לפי דבריך עכשו, היא מבוססת על המשטח ת. כן

ש. זו הקביעה היחידה שלוקחת אותך למסקנה שגם פגעה מן הרכב ולא מהקרקע. השילוב של כל כך הרבה שברים בפנים ובגולגולת כולל שבר דחוס, שבר שנכנס פנימה ומצד שני העדר שפושך דרמטי בצד של הפנים שבו הם נגרמו, הופך את הפגיעה בקרקע מchosפסת לפחות סבירה מאשר הפגיעה על ידי המשפט החלק של הרכב". (עמ' 40 משורה 25 עד עמ' 41 שורה 5).

ובהמשך הדגישה פעמי נספה כי על סמך הפגיעה שראתה בגופת המנוח, אין זה סביר כי הן נגרמו כתוצאה מפגיעה במקום נקודתי וbolt בקרקע והסבירה כי על פניו של אדם שנופל על הקרקע נוצרים בדרך כלל שפושפים. העדה חזרה והסבירה את מסקנתה כי החבלות אין כתוצאה מ מגע עם הקרקע. הנפילת אינה מספיקה לגרום לשברים כפי שנגרמו למנוח שכן נדרש נפילת עם תאוצה.

"על פי הניסיון המקצועי שלי עם קורבנות תאונות דרכים פגעה של הגוף בקרקע עם כאלה חבלות פנימיות חמורות בראש יוצרת גם ממצאים חיצוניים אופייניים ודרמטיים יותר מאשר במקרה זהה" (עמוד 41 ש' 25-23).

על פי עדותה, על מנת שייווצרו שברים כפי שנגרמו למנוח צריך להיות מרכיב של תאוצה וה摔רים לא נגרמו ורק

כתוצאה מהנפילה.

הזכגה בפני העדה סיטואציה בה נתקל המנוח במשהו תוך הליכתו, נפל על ברכו ולאחר מכן הוטה פלג גופו העליון על הרצפה. העדה שללה תרחיש זה והסבירה :

"זו הסיבה שהשבר לא יקרה כתוצאה מן הנפילה. כאשר אדם נופל הוא לא נופל כבול עץ. הוא לא נופל כל הגוף ישן. הגוף שלו קורס חלק מן התנועה וחלק מן האנרגיה של הנפילה מתפזר בשלבים של הנפילה....כל הנפילה היא בשלבים כולל כיפוף עםוד השדרה, האגן והברכיים. כדי שכאלה חבלות יגרמו ציריך דחיפה, מהירות מסוימת שתגרום לאנרגיה זאת להיות מספיק גובהה כדי ליצור אותה" (עמוד 44 ש' 5-1).

העדה העידה כי אינה יודעת מה הייתה תנוחת המנוח לפני הרכב אך לפי הממצאים בגופה, העERICA כי פגיעה הראש נגרמה מחלבה ישירה בעוצמה גבוהה, כגון על ידי רכב. העERICA כי השברים בצלעות נגרמו כתוצאה מן הנפילה על הקrukן אך גם אינה יכולה לשלוול כי נגרמו על ידי הפגיעה של הרכב. היא הסבירה כי יתכן והמכה הגיעה גם משמאלן של המנוח כאשר ראשו של המנוח נטה מעט לכיוון שמאל והוא נדחף קדימה וימינה. תיאור זה מתאים למצב הרכב הנמצא בסטייה שמאלית ביחס למנוח, כפי שהעיד הנאשם.

עדותה של העדה הייתה מקצועית, אמיןנה וחסרת פניות. מסקנות העדה מתישבות עם תיאור התאונה על ידי הנאשם ועל ידי השומר.

פרופ' רומליה קורן - פתולוגית

העדה הינה פתולוגית בהשכלה ושימשה ראש החוג לפטולוגיה באוניברסיטה ת"א. העדה ערכה חוות דעת מומחה מטעם ההגנה (נ/7).

בחות דעתה הגיעה למסקנה כי המנוח נתקל במכשול כלשהו על הקrukן וכתוצאה לכך הוזע גוף קדימה, ברכו השתפסו בקרקע ומצחו נחבל. לטענתה, נסיעת הנאשם לאחר ונפילת המנוח סמוך לרכב הינם צירוף מקרים שעלי נראתה כתאונת, אך לאור כל הממצאים, אין קשר ביניהם.

העדה סומכת למסקנתה על כך שלא נמצא סימני מגע בין הרכב לבין חלק גופו האחורי של המנוח. על כך שהמנוח סבל מكيفזים שגרם לראשונה לננות קדימה ולמתה ביחס לגוף ועל כן, מצחו נחבט ראשון על הקrukן. לדבריה, לא יכול היה לקבל מכמה מהרכב מצד שמאל של הראש עקב הקיפוזיס. העדה קבעה כי המנוח נפל על קrukן בלתי סדירה ונחבל מאחת הבליות בקרקע בעוד שעדיין הרכב אין בליטה שיכולה לגרום לפציעות פנימיות. עוד סמוכה קביעתה על כך שבגיל מבוגר נפילות עצמיות הן שכיחות ורוב הפציעות בגין מבוגר הן כתוצאה מנפילה עצמית ולא מתאונת.

העדה טענה כי קביעה של ד"ר גיבס לפיה סביר יותר שהשברים שנגרמו למנוח ייוציאו מגורם חיצוני ולא מנפילה עצמית, אינה נcona לגבי מבוגרים. בעוד מבוגר יכול שברים אלה להיגרם גם מנפילה עצמית. קביעה כי בדרך כלל השברים אינם מלאים בדימום במוח עצמו, גם היא אינה לגבי אנשים מבוגרים.

העדה טענה כי מבחן הממצאים עולה כי המנוח הגיע בהליכה איטית, כשגופו שפוף, אל אחרי הרכב מצדיו הימני. וכך הנסיבות ומיוקמן בגופו של המנוח תואם לתיאורו של ע.ת. 3.

לפי חוות דעתה היא קובעת כי שבר הדחיסה בעצם המצח משמאלי נגרם כתוצאה מפגיעה המצח של המנוח בבליטה בקרקע על אחת האבני המשתלבות והשברים המרובים בעצמות הפנים הן כתוצאה מהמכה הנזקונית בעצם המצח המנוח לא בלם את הנפילה בידו ואין סימני חבלה בגפי העליונות. הויל ולא נמצא סימני חבלה בחלק האחורי של הגוף היא הסיקה כי כל החבלות נגרמו מהנפילה על הקרקע ולא כתוצאה מגע עם הרכב. לא נמצא סימני חבלה על גופו המעידים על מגע עם הרכב.

לכן, הגיעו למסקנה כי נסייתו של הנאשם לאחור ונפילתו של המנוח הם צירוף מקרים שאין קשר ביניהם.

העדה עוסקת בתחום הפטולוגיה ושימושה בתפקידים בכירים בתחום זה. אך יש להדגיש כי אינה מומחית לאורטופדייה או גרייטריה. כמו כן, בנויגוד לד"ר גיבס, אין לעدة תואר ברפואה משפטית ואף לא עסקה בnoxious, לפחות מאז עלייתה לארץ לפני כ-30 שנים. אצל ד"ר גיבס מדובר בתחום התמחות עיקרי ותחום עיסוק יומיומי. לעומת זאת, לקרהת הכתנת חוות הדעת והעדות, היה על פרופ' קורן ללמידה את התחום, לקרוא מאמרים ולהתיעץ עם חבר פרופסור. היא גם היא אישרה כי בארץ לא ביצעה ניתוחים בקורבנות תאונות דרכים.

העדה העידה כי היא מקבלת את הממצאים המפורטים בחוות הדעת של ד"ר גיבס אך אינה מסכימה עם הפרשנות שלה לממצאים.

העדה טענה כי אין שום מרכיב של הדרגות בනפילה של אדם מבוגר לעומת אדם צער ולכן שללה את דברי ד"ר גיבס כי המנוח קיבל מכאה בראש מהרכב והמשך הנפילה היה בשלבים. לטענתה, לא התייחסה ד"ר גיבס לגילו המבוגר של המנוח, שכן בגין מבוגר כ גילו של המנוח הנפילה אינה הדרגתית אלא רק מקשה אחת.

"ש. את אומרת שקשישים כן נופלים כדי...
ת. כן.

ש. אין שום מרכיב של הדרגות בනפילה של אדם קשיש
ת. נכון. בנסיבות האלה

ש. באופן כללי כשקשה נופל אין שום הדרגות בನפילה

ת. נכו". (עמ' 141 לפרטוקול שורות 17-12).

אלא שבהמשך חקירתה מסרה העודה עדות הסותרת דברים אלה. לאחר שהעידה כי המצח פגע ראשון בקרקע ורק לאחר מכן פגעו הברכים בקרקע, נשאלת העודה כיצד מנגנון נפילה זה מתישב עם קביעתה כי המנוון נפל כמו "דיקט", והשובה:

"ת. היה קופוז. עדין הוא נפל כמו דיקט. אך הקופוז הוא קדימה. האנרגיה מתפצלת גם אם הוא נפל כמו דיקט. עדין יש הבדלים בין חלק הגוף כאשר הגוף נפל. לא יכול להיות למגרי כמו דיקט.

ש. גם בನפילה של הקשי שבסקרה שלנו תהיה הדרגות בನפילה והוא לא יפול למגרי כמו דיקט

ת. כן". (עמ' 151 לפרטוקול שורות 11-15).

מכאן, שהעודה הסכימה לדבריה של ד"ר גיפס באשר להדרגות שבನפילה.

יש לציין כי בהמשך עדותה חזרה בה העודה לחלוטין מהטענה כי המנוון נפל כמו "דיקט" וטענה כי המילה לא הייתה מובנת לה. (פרטוקול מיום 26.3.15 ש' 28-26). התרשםותי הייתה כי העודה הבינה את השאלות, העודה פעם אחת כי המנוון המבוגר נפל בסקרה אחת ולאחר מכן חזרה בה והעידה כי נפל בהדרגות.

לפיכך, עדותה של ד"ר גיפס, נפילה של אדם אינה במת אחת לרצפה אלא נעשית בצורה הדרגתית. ولكن, לאחר שקיבל המנוון את החבלה הקשה והמשמעותית בראשו ונחדף על ידי הרכב, הוא נפל באופן הדרגי לקרקע ונחבלשוב מהמגע עם הקרקע, כך נוצרו החבלות בברכים וכונראה גם בצלעות.

פרופ' קורן קבעה כי המנוון היה עם צדו הימני או הימני האחורי לכיוון החלק האחורי של הרכב. לדבריה, קבעה זאת לפי העדויות לגבי כיוון ההליכה של המנוון. אך דברים אלה אינם מתאימים אף לא לעדות מומחה ההגנה שהסכים כי המנוון היה עם גבו לרכב ואלביסון ימינה. אין ללמידה מכך שהמנoon היה עם צדו הימני של הגוף לרכב. המנוון נפל קדימה כשראשו לקרקע וכן סביר כי היה עם גבו לרכב.

העודה קבעה בחווות דעת את כיוון הליכת המנוון מתוך הסקט מסקנות שלא הקשורות לתחום הרפואה. העודה התעלמה מהאפשרות כי המנוון היה עם גבו לרכב גם שמדובר באפשרות סבירה. העודה העידה כי אינה יכולה להסביר את מסקנותיה אלו שכן אין מדובר בתחום מומחיותה:

"ש. את אומרת בעמ' 6 בחווות הדעת שהולך הרגל הילך לכיוון האחורי הרכב אז נעלם משדה ראיית הנאשם ומכאן

מסקנתך שצד גוף הימני או הימני אחורי היה בכיוון החלק האחורי של הרכב. זאת מסקנה של הגיון ולא של רפואה ת. נכון

ש. למה מאותו הגיון אי אפשר להגיד שהוא היה עם הגב לרכב ת. הוא לא היה עם הגב לרכב בגלל שהוא בא מצד הימני של המקום. لكن לא היה אפשרות אחרת בהליכה של בן אדם שהוא בлок אחד בגלל שהוא לא הולך לצד הימני ואחורי של הרכב. אני אומרת לך שהוא הלך לכיוון רח' הרצל וכן יכול היה להיות עם הגב לרכב. ת. לא.

ש. תסבירו לנו למה זאת המסקנה שלך ת. זו לא המומחיות שלי ואני לא אכנס לזה. (עמ' 141 לפרטוקול שורות 28-18).

דהיינו, העודה הגיעה למסקנה שאינה בתחום מומחיותה וקבעה לפיה מסקנות, בעוד קיימת אפשרות סבירה כי המנוח היה עם גבו לעבר הרכב, אפשרות שנשללה על ידי העודה ללא נימוק סביר.

אצין כי ד"ר גיפס הייתה זהירה בעדותה ואמרה כי אינה יודעת את כיוון ההליכה של המנוח בזמן הפגיעה ואף ציינה כי יכול היה להסתובב ברגע האחרון. לעומת זאת ההחלטה הפטיקנית של פרופ' קורן שלא תמיד התאיםו לניסיות ולעדויות, התרשםתי מעדות אחראית של ד"ר גיפס.

העודה הסכימה לכך שבמנגנון התאונת הנדונה היה מרכיב של תאוצה, ולדבריה, "קצת תאוצה" (עמוד 145 ש' 25). לכן, אני מעדיפה את מסקנתה של ד"ר גיבס כי התאוצה נגרמה כתוצאה מפגיעה הרכב שהעיפה את המנוח קדימה ולא תאוצה כתוצאה מנפילה עצמית.

העודה שללה אפשרות כי במקרה הנדון הייתה אנרגיה חיצונית שגרמה למנוח לעופ וליפול. למרות שלא חקרה על כך שהמנוח עף ונחת לקרקע, טענה כי הדבר לא נגרם על ידי אנרגיה חיצונית. אני מקבלת טענה זו של העודה שכן דווקא העובדה שהמנוח הועף ונחת מתאימה לניסיות של אנרגיה חיצונית.

העודה הפנתה לכך שלמנוח היה היפוך לורודזיס (קייפוזיס) שגרם לכך שהוא מכופף וראשו נמצא קדימה ומפנה למטה. מכאן מסקנתה כי הראש לא יכול היה להיות במגע עם הרכב. אין לקבל מסקנה זו. יש להציג כי פרט לכך שהמנוח סבל מקיפוזיס לא עדמה בפני העודה תמורה שלמה לגבי מצבו. לא הובאו נתונים לגבי מידת הקיפוזיס ומידת כיפוף עמוד השדרה מהם סבל. העודה אינה מומחית לאורטופדייה ואני יודעת היטב על קשת האפשרויות היה מצבו של המנוח. לכן, הגיעו למסקנה ונחרצת בדבר העדר אפשרות לקיום מגע בין הרכב לראש המנוח אינה מקובלת עלי.

איני מקבלת את טענת העדה כי די בכך שהמנוח נתקל במשהו על הרצפה כדי שיוועף וינחת. לעניין זה אני מעדיפה את עדותה של ד"ר גיפס כי המכחה שקיבל מהרכב היה שהעיפה את המנוח קדימה ולרצפה. כפי שגם עולה מעדות השומר. עדות השומר ועדותה של ד"ר גיבס מתאימות לחבלות הראש הקשות של המנוח.

העדה טענה כי אם נפגע המנוח מהמדרגה שברכב חייבם היו להיות סימנים בגופו. ד"ר גיפס לא שלה אפשרות כי היו סימנים מאחרוי הרגליים אך העידה כי הדבר לא נבדק משום שזו הייתה חבלה משנית לחבלות הקשות של המנוח והן משום שהלפכו שבועיים עד לביצוע הנטיחה. גם העדה הסכימה לכך שתוך פרק זמן של 3 שבועות תיעלם המתוומה קטינה.

העדה העידה כי בכל מקרה בו רכב יפגע בהולך רגל, גם בנסיבות של 1.5 Km"ש יגרם לו שבר ברגליים. ولكن, הוואיל וכך לא נגרם שבר ברגליים הררי שלא נפגע מהרכב. אלא שהעדה עצמה העידה כי קיים הבדל בין מהירויות שונות של פגיעה. העדה לא הסבירה מה ההבדל וכן העידה כי דבריה היו כלליים. התרשםתי כי עדותה אינה חד משמעית בנושא זה, ואני מקבלת קביעה כי ככל מקרה של פגיעה רכב ברגלים של אדם מבוגר, מאוחר, יגרם שבר ברגלו.

איני מקבלת את מסקנת העדה כי המנוח לא יכול היה לכופף את ררכיו. מדובר במסקנה אליה הגיע העדה רק על סמך עדות השומר כי ראה את המנוח הולך בגרירות רגליים. אין לקבל מסקנות רפואיות רק לפי אמירה של עד ראייה לגבי אופן הליכה של אדם. העדה עצמה ציינה כי אינה יודעת אייזו מגבלה הייתה למנוח.

התרשםתי כי בנסיבות בהם הועמדה העדה על אי דיויקים בעדותה, התהמeka, ובקשה שלא להיכנס ולדון בהם. כך בעמוד 149 ש' 17 לעניין ספיקת אנרגיה בפגיעה במפרק. כך בעמוד 141 ש' 28 בנוגע למסקנתה באשר לכיוון גופו של המנוח ביחס לרכב. כך בעמוד 149 ש' 26,

העדה התייחסה לבליות ככassis וטענה כי מדובר בבליטות קטנות וחdots. לטענתה, מעוד המנוח ככassis ונפגע כתוצאה מהනפילה על בליטות אלה. היא סימנה אותן על גבי תמונה 8 בנספח א' לנ/6. גם בנושא זה גישה העדה מחוות דעת רפואית לעדות שאינה קשורה למומחיותה, מצב הכביש. מהתמונה ניתן להיווכח כי מדובר בפנים כביש שאין בהם מהמוורות, בליטות או שעקים משמעותיים. הבליטות עליהן הצבעה בתמונה עשוות רושם של בליטות זנחות.

לטענת העדה נגרם גם השפוף בברכי המנוח וגם חבלת הראש כתוצאה מהනפילה והגע עם המسطח. אלא שד"ר גיפס לא מצאה בראש סימני שפוף או קרעים המאפיינים חבלה כתוצאה ממגע עם משטח מחוספס של פני קרקע.

חבלת הראש הקשה שנגרמה למנוח מתישבת יותר עם פגעה על ידי הרכב מאשר עם חבלה כתוצאה מנפילה עצמאית. העדה הסכימה לכך שהיא תאוצה כלשהיא וכי המנוח הועף על הקרקע, ولكن המסקנה המתישבת יותר עם אופי הפגיעה היא פגעת רכב.

העדת טענה כי במקרה זה נוצר שבר דחוס בגולגולת אשר גרם בתגובה לרשתה לשברים הנוספים, לשברים שונים. לדבריה השברים הנוספים בפנים לא נגרמו כתוצאה מהפגיעה עם הקרקע ה@mail ואין סימנים חיצוניים על הפנים. אך בהמשך נשאלת האם יכולם היו השברים לתוצאה ממכה ישירה, השיבה: " תלוי באיזה תנאים" (עמוד 152 ש' 21).

כמו כן, גם בהמשך עדותה הסתבר כי טענתה בדבר היוצרות של שברים בכל הפנים כתוצאה של שבר דחוס בגולגולת, אינה חד משמעות. העדה הסכימה כי לא בכל פעם עשוי שבר דחוס בגולגולת לגרום הדבר להתרפחות של עצמות נוספות בפנים, ואמראה "לפעמים כן ולפעמים לא" (עמוד 53 ש' 4).

אני מעדיפה את מסקנת ד"ר גיבס כי השבר כולל השברים הנוספים בראש נגרמו כתוצאה ממגע עם המשטח החלק של הרכב. אני דוחה את טענתה פרופ' קורן כי נוצר שבר בראש שnitן לשווות למנגנון של פגיעה פתיש, דהיינו, כתוצאה מנפילת על משטח בולט אשר גורר את יתר השברים. הבליטות על גבי הכביש אליהם הפנתה פרופ' קורן כבליטות שיכלו לגרום לתופעה זו בຂושי נראות בתמונה 8 ואין נמצאות במקום עליון מצביע הנאשם כמקום נפילת המנוח.

לא הוכח כי היו בליטות בכביש שיכלו לגרום לשבר בראש ולשברי המשנה כתוצאה מכך, כගרסת העדה.

העדת התייחסה לבריחת סידן כגורם משפייע על היוצרות של שברים למקרה שלא היה בידי כל מידע על מידת בריחת הסידן ממנה סבל המנוח, אם בכלל. יתר על כן, היא הסכימה כי השברים הנפוצים בשל בריחת סידן הם בחוליות עמוד השדרה ובעצמות קטנות ודקות, אך לא בעצם קשיחה כמו עצם המצח.

העדת טענה כי עקב גילו של המנוח לא יכול היה להזיז רק את הראש ימינה או שמאלה והיה צריך לסובב את כל הגוף. יחד עם זאת הסכימה כי קיימות דרגות שונות של מידת החזות הראש וכי לא לכל האוכלוסייה המבוגרת אותה מידת נוקשות של הצואר. לכן, אני דוחה את הטענה כי למנוח לא הייתה כל יכולת לסובב את ראשו שמאלה, טענה שלא הוכחה וועומדת בסתרה לעדות בני משפחת המנוח באשר למצבו הגוף.

אי-דיוקים בעדות העדה ניתן גם לראות בהתייחסות לאפשרויות פיסיות של אנשים מבוגרים. העדה טענה כי לאדם במצבו של המנוח ש עבר ניתוח מעקפים, לא הייתה אפשרות לשחות עקב חש לחתקף לב. כאשר נשאלת האם יכול היה המנוח לשחות השיבה כי אינה יודעת, הוצאה בפניה עדות של בתו של המנוח ועדות של אשתו שתיארו אדם פועל שניג לעשות הליכות, טוילים יומיים וכן נהג לשחות, אדם דינמי מאוד.

העדת טענה כי המגע של הראש עם הקרקע היה מגע עם המצח בלבד, טיעון שאינו מתישב עם כך שנמצאו חבלות גם על הסנטר. ד"ר גפס התייחסה בחווות דעתה לכך שבנטיתה נמצאה בסנטר דימום תחת עור בלתי סדיר וכן בתת-סנטר, מצאים רפואיים קורן נאלצה להסבירים עם ואשר סותרם את טעונתיה בדבר מנגנון הנפילת של המנוח. אני דוחה את טענתה הבלתי מובסת כי הדימומים בסנטר נגרמו מהטיפולים הרפואיים שלאחר הפגיעה. טענה הסותרת דבריה בתחילת עדותה כי הממצאים בנטיתה מקובלים עליה.

העדה טענה כי דלקת הראות נגרמה רק כתוצאה מהאשפוז אך בהמשך עדותה הסכימה כי יכולה הייתה להיגרם גם כתוצאה מהחבלה בריאות.

העדה חזרה בה מהטענה שהעלתה בחווות דעתה (בסוף סעיף 5) לפיה "הבום" ששמע העד לא היה כתוצאה מהמגע של הרכב במnoch משומם שלא יתכן שלא ישאר סימן חבלה במקום הפגיעה, ואמרה: "אני לא יכולה לעשות חווות דעת על דברים שאין לי ידועת. אולי בזמן שכתבתי חשבתי ככה היום אני לא יכולה לעמוד מאחוריו זה" (עמוד 159 ש' 12-13).

בפני העדה הוצגה טבלה (ת/36) מתוך ספר בשם רפואה פורנזית, אספקטים קליניים ופטולוגיים. טבלה העוסקת במקרים מותם עם שבירים בגולגולת בעקבות נפילה מגובה עמידה או פחות. נטען בפני העדה כי המקרים המתוארים מדגימים שברים בודדים או קווים, לא מקרים של "שברים מורכבים עם תזוזה בעצמות הפנים" ולא "שבר מצח' מורכב עם דחיסה" ושברים נוספים בארכובות העין, באף ובסינוסים, כפי נמצאו בנתיחה שלאחר המות(ת/3).

תשובה העדה לא התייחסה לשירות לדוגמאות שהוצעו בפניה ורק אמרה: "אני גם אשת מחקר. במקרים יכולים להוציא הכל, מה שאתם רוצים. אם אתם רוצים היום אני אוציא 200 מאמרים שהעישן הוא ברייא, אני יכולה להביא מאמרים אלה. צריך לדבר על דברים קלאסיים. הרבה מאמרים הסותרים אחד את השני" (עמוד 139 ש' 8-6).

אני קיבלת את הסבר העדה המסתמך על גילו של המנוח כהסבר לכך שבמקרה זה נגרמו שברים כה קשים רק כתוצאה מן הנפילה, זאת כאשר הטבלה כללה גם דוגמאות לגבי נפילות של אנשים מבוגרים.

העדה התייחסה בחווות דעתה לאפשרויות שיכולות להביא לנפילתו של המנוח מבל' שבדקה כי אכן סבל מתופעות העוללות לגורם לנפילתו. לא הובאה כל ראייה לכך שלמנוח הייתה היסטוריה של נפילות קודמות או שסבל מתופעות של איבוד שיווי משקל. העובדה שבער ניתוח מעקפים 30 שנה קודם לתאונת, אינה מעידה על סיכוי סביר לנפילה עבור לאירוע נשוא התקיק. העדה התייחסה גם לנושא של לחץدم אך בעדותה אמרה כי אינה יודעת האם נשוא זה רלוונטי. לטענה "הכל אפשרי"(עמוד 144 ש' 22).

נוכח כל האמור אינו מקבל מסקנות העדה בדבר נפילה עצמית של המנוח ללא קשר לרכיב הנאשם שנסע לאחר. אין מחלוקת בין ההגנה לתביעה באשר לממצא הנטיחה כפי שפורטו על ידי ד"ר גיפס והמחלוקת הייתה לעניין הפרשנות לאוותם ממצאים. לאחר שהתרשםי מן העדויות, אני דוחה את הפרשנות שניתנה לאירוע התאונת על ידי פרופ' קורן. עדותה של ד"ר גיפס הייתה עדות אובייקטיבית שנשענה על הממצאים שנמצאו בנתיחה. הממצאים התאימו לתיאור התאונת על ידי הנאשם והשומר. עדותה של פרופ' קורן הייתה לטעמי עדות בעלט נתיה ברורה להתאים את הממצאים לתרחיש שאינו מתאים לעדויות או לממצאים עצם.

ראיות נסיבותיות

בניגוד לرأיה ישירה, המוכיחה עובדה מסוימת במישרין, הראה הנسبטיבית פועלת בעקיפין; היא מוכיחה במישרין את קיומה של נסיבה, המשמשת בסיס לקביעת קיומה של עובדה, באמצעות הסקת מסקנות שהגיוון ובניסיון חיים. (ע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד).

במקרה שלפני, כאמור, לא היו עדי ראייה לעצם הפגיעה במנוח על ידי רכבו של הנאשם. טענת ההגנה כי כל הריאות שבידי התביעה הינן ראיות נסיבתיות ועל כן לא ניתן לקבוע לפיהן כי הנאשם פגע עם רכבו במנוח ולא ניתן לבסס עליה את אשמתו של הנאשם.

אני דוחה טענת ההגנה. שוכנעתי בrama של מעלה מספק סביר בכך שהנאשם פגע במנוח עם החלק האחורי של רכבו על ידי אותן ראיות נסיבתיות שהוכחו לפני.

בע"פ 2132/04, 2404/04 ק"ס נ' מדינת ישראל עמד כב' השופט א' לוי על משקלן של ראיות נסיבתיות, והאפשרות להכריע את הדיון על פיהן:

"כחן של ראיות נסיבתיות אינו נופל ממשקלן של ראיות ישירות, ואלו�能 עשוות לבסס כדבי הרשעה בפליליים. אלא שלhalbידיל מריאות רגילות, כחן של הריאות הנסיבתיות בא להן לא רק על ידי מבחן 'aicotti' בו השופט בודק את הראייה לגופה אלא גם לאור כמותן, צירוף זו לזו ובחינתן מקשהacha... הסקת מסקנות על יסודה של מערכת ראיות נסיבתיות מושתתת על ההגון הבראיא, נסיון החימם והשכל היישר..."

בתפ"ח 11-09-54877 מדינת ישראל נ' דניאל מעוז קבע כב' השופט צבי סגל:

"רק כאשר המסקנה המפלילה המוסקת מן הריאות הנסיבתיות גוברת באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית אחרת - שאינה רחוקה ודמיונית - ניתן לומר שהיא מעלה לספק סביר"

ההגנה העלתה מספר אפשרויות היכולות לשיטתה את המכחה שהרגיש הנאשם ברכב וכולן נדחו על ידי. כאשר שקלתי זו מול זו את התזה המפלילה שהוצגה באמצעות ראיות התביעה אל מול התוצאות החלופיות שהציגה ההגנה, הגעתה למסקנה כי יש להעדיף, מעבר לספק סביר, את התזה המפלילה.

בע"פ 4354 מ"י נ' יעקב רבינוביץ נקבע:

"... רק אם מגיע בית המשפט למסקנה חד משמעית, כי התרחש המרשע הוא התרחש היחיד המתישב עם חומר הריאות הנسبתי, פתוחה הדרך להרשותה".

מצאת בعينינו כי כך הדבר. אין באפשריות החולפות שהוצגו על ידי ההגנה, כדי לעורר ספק סביר בכך שהנאשם פגע עם רכבו במונוח. ראיות המאשימה מוכחות מעבר לספק סביר כי הנאשם פגע עם רכבו במונוח, וمبرוסות על עדות הנאשם, עדות השומר, עדות הבוחן המשטרתי ועדות ד"ר גופס.

בע"פ 29/79 יחזקאל עזרא בן סלמן סלמאן נ' מדינת ישראל קבע כב' השופט אשר:

"... אין התביעה הכללית חייבת להוכיח את אשמתו שלה נאשם עד כדי ביטחון מוחלט ולשלול כל ספק, אפילו הוא תיאורתי גרידא. חובהה לשכנע את בית-המשפט מעבר לספק סביר, ולא מעבר לכל ספק, ומערכות משפט תקינה לא תוכל להתחשב בספקות שאן מאחוריהם אלא פלפול ריק..."

ו בע"פ 5302/53 מדינת ישראל נ' טל יצחק:

"כידוע, הלכה היא שהتبיעה נדרשת להוכיח את אשמתו של נאשם מעבר לספק סביר, ולפיכך היא אינה נדרשת להפריך את ספק, ובוודאי לא כזה שבטיסו בהרהוריו לב או בתיאוריה שלא הוכחה".

ודברי פרופ' א' הרנון, "דיני ראיות", חלק ראשון, עמ' 212:

"גם במידה הנדרשת במשפט הפלילי אינה חייבת להגיע עד כדי הוכחה מלאה ובטוחה במאת האחוזים- אם דבר זה בכלל אפשרי. על התובע לשכנע מעבר לכל ספק סביר אך לא מעבר לכל ספק שהוא, אף אם רחוק הוא ביותר ובלתי מתאפשר, על הדעת".

כאמור, חובת המאשימה לשכנע את בית המשפט מעבר לספק סביר ואני סבורה כי עדשה בכך והוכחה כי הנאשם פגע במונוח. שוכנעתי כי המסקנה היחידה הסבירה בנסיבות שהוכחו בפני היא כי המונוח נפגע מחלוקת האחורי של רכב הנאשם.

ניסייה לאחור שלא לצורך ונήיגה רשלנית

תקנה 45 לתקנות התעבורה קובעת:

45. נהוג רכב לא יסייע אחוריית אלא אם יש צורך בכך, ובמידת הצורך, ולאחר שנקט באמצעות הדרושים בנסיבות הקיימות כדי למנוע -

(1) סיכון או פגיעה;

שוכנעתי כי המאשימה הוכיחה נהיגת הנאשם לאחר שלא לצורך.

ה הנאשם נסע לאחר מרחק רב של 23 מ'.

לנายนם הייתה אפשרות לנסוע קדימה, להגיע לחניון העיל, לפרק שם את הסחורה שהוביל ולאחר מכן להסתובב בחניון, ולהזoor שוב בנסיעה קדימה.

ה הנאשם העיד כי בחר להיכנס לחניון בנסיעה לאחר שהבחן כי החניון כמעט מלא. לטענתו ישנו קושי לתמرون בחניון ולהסתובב לקרהת היציאה ממנו. אך העדיף להיכנס לחניון עם החלק האחורי של הרכב דבר שיקל עליו את היציאה ממנו. לטעמי, קושי לתמرون בתוך החניון אינו מצדיק נסעה ארוכה לאחר קודם בכך.

בניגוד לעדות הנאשם העיד השומר כי בשעת האירוע לא היה עומס רכבים בחניון והוא לא היה מלא. כן העיד כי ככל בסדר גודל של הרכב הנאשם נהוגים להיכנס לחניון בנסיעת קדימה.

גם הבחן המשפטתי העיד כי ניתן לנסוע קדימה. הבחן הסכים כי בתוך החניון העיל יש צורך בתמرون, אך אין סיבה לכך שה הנאשם יסע מרחק ארוך של 23 מ' בנסעה לאחר. כל זאת כאשר הזמצם האחורי ברכב אינו פועל והוא אינו נעזר במקרה.

מומחה ההגנה הסכים גם הוא כי כאשר אין במקום רכבים חונים לא נוצרת בעיה לבצע תמרון בחניון העיל.

אני מסיקה מהעדויות כי הנאשם העדיף לנסוע לאחר להקל את היציאה מהחניון לאחר פריקת הסחורה. נימוק זה אינו עולה על הגדרת ה"צורך" שבתקנת התעבורה.

ה הנאשם בחר לנסוע לאחר מטעמי נוחיות ובכל זאת לא נקט אמצעי זהירות על מנת שלא לגרום סיכון או פגעה. הנאשם הבחן במנוח בשעה שהסע רכבו לאחר וועל כן היה עליו לנתק אמצעי זהירות על מנת שלא יפגע בו. הנאשם לא שפה שימוש באמצעים שעמדו לרשותו ולא עקב בمبرטו אחר המנוח באמצעות מצלמת הרוורס המותקנת ברכב. הנאשם הסיט את מבטו מהמראה הימנית לכיוון המראה השמאלית דווקא כאשר התקרב למקום עמידת המנוח וכן נתקע קשר העין שלו עם המנוח. לו היה הנאשם מביט במסך של המצלמה יכול היה לראות כי המנוח יורד לכਬיש ומשיר בהליכה והוא מגיב לכך.

אין מחלוקת כי הנאשם לא השתמש במכונית בעת שנסע לאחר. לעניין זה קבע ביהם"ש המחויז בדעת רוב בעפ"ת 12-11-42557-12 ייחיאל ניסים נ' מדינת ישראל כי אף על פי שהחוק אינו דורש זאת, היה על הנאשם להיעזר במכונית אחרת או לבדוק את השטח מאחורי הרכב עובר לנסיעתו, באמצעות אמצעי זהירות למניעת סיכון ופגיעה:

"... גם אם לא מוטלת על הנג שנוסע לאחרור חובה מוחלטת להיעזר במכoon או לבדוק את השיטה מאחוריו הרכב עobar לניסעתו לאחרור הררי תנאי השיטה, דהיינו, הימצאותו של "שטח מת" מאחוריו הטרקטור וצפיפות הימצאותו של המנוון בחלק האחורי, זמן קצר לאחר ששווח עם המערער, חייבה את המערער לנ��וט באחד מממציעי זהירות הנ"ל."

התשלות הנאשם באה לידי ביתוי בכך שהג שhabhin במנוח מימינו המשיך בנסעה רצופה אף תוך האצה. הנאשם לא הנג כפי שנהג הנושא לאחרור אמרו לנ hog, להאט לסיוגין ולבחון כל העת את הדרך שמאחוריו.

הנאשם נסע לאחרור ברכב מסחרי גדול בחניון צר. היה עליו להיזהר שלא לפגוע בשני אנשים שהיו אותה עת בחניון, המנוח שעמד מימינו והשומר שישב משמאלו. הנאשם, לגרסתו, אף נאלץ להסיט את הרכב שמאלה כדי להימנע מגעיה. בנסיבות אלה לא די היה בהסתת הרכב אלא היה על הנאשם לעצור את רכבו כדי להבטיח שני האנשים אינם נמצאים בקרבה מסוכנת לרכבו. אין גם לשוכח כי הנאשם מוגבל בשמיעה. לא בצד מותקנות ברכבו מצלמה ומראות פנורמיות שתפקידן לסייע לו בעת הנסעה לאחרור. על הנאשם היה להיעזר באמצעותו אלו כדי להימנע מגעיה במנוח.

בנוספ, ברכבו של הנאשם מותקן זழם המופעל בעת הנסעה לאחרור אשר ביום התאונה לא עבד, החוק לא קובע חובת התקנת זழם ברכב, אך מطبع הדברים הגיוני כי הזழם יעבד אם מותקן ברכב והוא אחד מממציעי זהירות.

לא אחת נקבע, כי גם אם הנפגע התנהג ברשלנות חמורה אין בכך כדי לנתק את הקשר הסיבתי- משפטי בין המעשה לבין התוצאה שעה שאדם סביר נורטטיבי יכול היה לצפות זאת.

".. התנהגות נפגע - לרבות התאבדות - וכמותה התערבותו של גורם שלישי במערכת, גם זו גם אין שוללות, באשר הן, קשר סיבתי-משפטי בין מעשה או מחדל של הפוגע לבין תוצאה פוגעת, והוא - שעה שהפוגע כadam מן היישוב היה יכול - נורטטיבית - לצפות מראש את שאירוע בפועל. רשלנות חמורה מצדו של הנפגע, ואפילו מעשה התאבדות - באשר הם - אין בהם כדי לנתק קשר סיבתי-משפטי בין מעשה לבין תוצאה. השאלה היא לעולם שאלת הצפויות הרואה, וביתר דיוק קביעת גדריה של חובת הצפויות הרואה.." (ע"פ 10/8827 ישראל שטריזנט נ' מדינת ישראל).

על הנאשם כנוג סביר בנסיבות התאונה היה לצפות אפשרויות כי המנוון ירד לכਬיש. המנוון עמד בדרכה צרה שלמעשה אינה אמורה לשמש מקום הליכה להולכי רגל. יתר על כן, המדרכה מסתעימת סמוך למקום עמידת המנוון הואיל ובמקום יש כניסה לחניון תת קרקע. لكن, הסתמכות הנאשם על כך שהמנוח לא ישנה מיקומו והמשך נסעה רצופה לאחרור ללא שימוש בממציעי זהירות, מעידה על התשלותו.

מסקנה

לאור כל האמור לעיל, שכונתי כי הנאשם נסע לאחרור בחוסר זהירות, פגע עם החלק האחורי של רכבו במנוח וגרם למותו. لكن הנני מרשים את הנאשם במיווח לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום ג' תשרי תשע"ו, 16/09/2015 במעמד הנוכחים.

רות רז, שופטת

[פרוטוקול הושמטה]

החלטה

בטרם אגזר את דינו של הנאשם אמי מפנה אותו לשירות המבחן לצורך קבלת תסקير. בית המשפט מסביר כי איןנו מחויב להמלצות שירות המבחן.

שירות המבחן ייצור קשר עם הנאשם באמצעות ב"כ עוזי סיוון חורש בטלפון : 0544447063 או עם עוזי חיימנס נס - 050-5958992

שירות המבחן מופנה לכך שה הנאשם חרש וזקוק למתורגמן לשפט הסימנים.

קובעת לקבלת תסקיר, שמייעת טיעונים לעונש ומתן גזר דין **ליום 1.3.16 בשעה 08:30**.

ה הנאשם חייב להתייצב.

המצוירות תעביר את ההחלטה לשירות המבחן.

על ב"כ הנאשם לוודא כי במשך תקופת הדחיה מזמן הנאשם על ידי שירות המבחן. הנאשם יעדכן את ב"כ האם זומן על ידי שירות המבחן.

ניתנה והודעה היום ג' תשרי תשע"ו, 16/09/2015 במעמד הנוכחים.

רות רז, שופטת

[פרוטוקול הושמטה]

החלטה

הנאשם התייצב לכל הדיונים. אין מוצאת מקום להטלת ערבויות בשלב זהה.

ניתנה והודעה היום ג' תשרי תשע"ו, 16/09/2015 במעמד הנוכחים.

רות רז, שופטת

הוקלד על ידי טובי הגבע